



Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

ANUL LIII
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1975

Temerea de Dumnezeu

Un spirit ce domină sufletul creștinului, este temerea de Dumnezeu. Ea trebuie să fie un fond al vieții spirituale și nicidecum o calitate, un caracter și nu numai o trăsătură... În acest spirit credinciosul poate aduce o închinare plăcută și primită de Dumnezeu, poate înțelege și trăi viața de creștin, poate avea relații normale cu Tatăl Ceresc și poate pricepe iubirea Sa. Unii nu cunosc profunzimea acestui spirit, ci doar suprafața lui; iar alții așteaptă o manifestare a puterii Sale fără să-L aștepte ca mai întâi să le vorbească personal.

Temerea de Dumnezeu este o cerință a vieții noastre spirituale, nevoia inimii și sufletului, doritor după Dumnezeu...

Lipsa ei constituie motivul celor mai serioase îngrijorări, căci în ciuda superlativelor învățăturii, puterea practicii este încă slabă. Temerea de Dumnezeu trebuie deci repusă la locul ei, chiar dacă este vorba de străduințe maxime și eforturi susținute, chiar sacrificii.

Ea este deci un spirit, este acea lumină a vieții, în care consacrarea pe altar este zilnică și deplină și în care sfințenia — atributul suprem al caracterului dumnezeiesc — este pătrunsă, acceptată, atrăgând către tronul harului. În această lumină respectul — virtutea mult dezbătută astăzi — va fi cel adevărat; respectul față de Numele lui Dumnezeu, pe care nici măcar în gînd să nu-L profanăm; față de ziua Lui pe care să o sfințim prin fapte, acțiuni, atitudini, față de casa Lui căci

în ea ne întâlnim cu Cel nevăzut; față de Cuvîntul Său, secretul puterii noastre spirituale; față de lucrările Creatorului evidente la orice pas, față de lucrarea Sa la care ne-a chemat ca slujitori, față de servii Săi care au răspunderi solemne, față de biserica Sa, obiectul cel mai prețios ce-l are pe acest pămînt.

Remarcabilă în această privință este viața unui vechi bărbat al lui Dumnezeu, din Vechiul Testament. „Enoh a umblat cu Dumnezeu... El a iubit pe Dumnezeu și s-a temut de El, păzind poruncile Sale. Făcea parte din linia cea sfîntă a acelor care păstrasera credința cea adevărată, purtînd lumina temerii de Dumnezeu. Enoh era un bărbat înzestrat cu o minte puternică, bine cultivată și poseda vaste cunoștințe... Deși era într-o continuă relație cu cerul și stăpînit neîncetat de sentimentul măreției și desăvîșirii dumnezeiești, totuși era unul dintre cei mai umiliți oameni. Cu cît legătura sa cu Dumnezeu era mai strînsă, cu atît mai adînc era simțămîntul său privind propriile sale slăbiciuni și nedesăvîșiri. Intristat din cauza păcatului tot mai dezlănțuit, Enoh petrecea mult timp în meditație și rugăciune. El aștepta de la Dumnezeu și căuta o cunoștință mai lămurită a voinței Sale, spre a o îndeplini. Pentru el rugăciunea era elementul de viață al sufletului său; trăia chiar în atmosfera cerului... Toți aceia care se temeau de Domnul, căutau pe acest bărbat sfînt, spre a asculta învățăturile și

rugăciunile sale... Mustra fără teamă păcatul. În timp ce vestea iubirea lui Dumnezeu în Hristos, aducea la cunoștință planurile și judecățile Sale...

În mijlocul unei vieți cu o activitate neobosită, Enoh păstră statornic, neîntrerupte relațiile sale cu Dumnezeu. Cu cît lucrul său era mai mult și apăsător, cu atît mai călduroase și serioase erau rugăciunile sale. Se retrăgea mereu spre a petrece împreună cu Dumnezeu... Prin aceste relații, el deveni din ce în ce mai mult o strălucire a chipului dumnezeiesc, pînă cînd nu s-a mai văzut căci a fost „strămutat“ ca să nu mai vadă moartea“.

Cum să ajungem la realitatea temerii de Dumnezeu în viața noastră de credință? Care sînt căile spre acest deziderat mult dorit?

În primul rînd, caut-o și alege-o după ea; exemplul lui Enoh, unul din luceferii acestei temeri sfinte, îți poate constitui un exemplu fără reproș. Foloșeste din plin calea rugăciunii și toate mijloacele harului dăruite nouă; pune frîu pornirilor nesfinte și să nu tratezi vreodată cu ușurință Divinitatea. Leagă-te cu lanțul de aur al ascultării de Dumnezeu, din care fiecare verigă este o făgăduință. Aprofundează viața Domnului Hristos și caută să-I cunoști voia, oprește-te în goana timpului tău și meditează la persoana Lui și nu trece nepăsător sau indiferent pe lângă șoptirea Sa. Străduiește-te să ai experiențe cu El care te vor cimentea și zidi în clădirea caracterului tău pentru cer... și la aceasta să ne ajute Dumnezeu!

Coconcea Octavian



S U M A R

- Editorial
- Realități contemporane
- Proclamarea Republicii
- Adunările Generale
Elective ale Conferințelor
- Lege și Har
- Fiul lui Dumnezeu —
Fiul Omului
- Sesiunea
Conferinței Generale
- Schimbarea
Calendarului
- Isus Speranța
Mintuirii
- Programul de lucru
al pastorului



Ne-am obișnuit ca atunci când răsfoim presa, să fim pur și simplu asaltați de știrile ce confirmă progresul și prosperitatea țării noastre. Depășirile de plan, spre exemplu, care se exprimă în milioane sau chiar miliarde lei, ne atrag privirile în multe coloane; economiile de energii pe toate planurile, creșterea calității produselor, îmbunătățirea lor și a productivității muncii, șarje în premieră, ritmurile înalte ale dezvoltării, calitatea produselor, etc., sînt doar cîteva din coordonatele armonioasei dezvoltări a vieții și economiei scumpei noastre patrii. Spicuiș și de data aceasta cîteva mărturii :

— Locomotiva Diesel-electrică de 4.000 C.P. în prima sa cursă. Această locomotivă — cea mai recentă realizare a întreprinderii Electroputere din Craiova — a efectuat prima sa cursă în cadrul probelor. Produs de o deosebită complexitate tehnică, locomotiva Diesel-electrică de 4.000 C.P. a fost concepută de către specialiștii Institutului de cercetări și proiectări ai Centralei Industriale de mașini și aparataj electric. Dotată cu motoare puternice ea poate dezvolta o viteză pînă la 160 Km/h corespunzătoare noilor tendințe ale transporturilor căilor noastre ferate.

— Lucrătorii Centralei industriei poligrafice sărbătoresc „Ziua Tipografului“ prin rezultate remarcabile în muncă. Astfel, planul anual a fost realizat, preliminîndu-se depășiri substanțiale, la indicatori cum ar fi producția globală, producția-marfă și productivitatea muncii. Anul acesta a adus în viața industriei noastre poligrafice și o nouate tehnică demnă de toată lauda : realizarea în țară, cu forțe proprii, a primei mașini poligrafice „TIPAROM 1“, care a și intrat în producție.

— La centrala termoelectrică Rogojelu din jud. Gorj a fost conectat la sistemul energetic

național primul grup de 330 MW — cel mai mare din țara noastră. Grupul dispune de un cazan cu capacitatea de 1035 t/h produs în premieră de către uzinele Vulcan, București.

— Economii de energie electrică. Colectivele de operatori, maiștri, ingineri, din unitățile Centralei Industriale de rafinării și petrochimie Ploiești, au reușit să economisească în 11 luni din acest an, peste 20 milioane kilovați-oră de energie electrică. Acest succes deosebit a fost posibil datorită unor măsuri privind reducerea gabaritelor la motoarele electrice, urmărirea consumurilor de energie la fiecare instalație și agregat precum și supravegherea atentă a proceselor tehnologice și altele.

— Diversificarea gamei transformatoarelor românești. Fabrica de transformatoare electrice din Filiași — jud. Dolj — a produs de la punerea sa în funcțiune 30.000 transformatoare — cifră record. Producția acestei întreprinderi din tinărul oraș și centru industrial doljan, se sprijină la ora actuală în proporție de nouă zecimi pe produse nou asimilate în ultimii ani. În atenția conducerii unității stă permanent înnoirea și competitivitatea produselor ei.

— Invenții românești premiate peste hotare. Cu cîteva zile în urmă în cadrul celui de-al VI-lea Salon internațional de invenții și tehnologie din Geneva, juriul, alcătuit din personalități cunoscute ale științei și tehnicii mondiale, a acordat unor invenții românești — două la număr — medalia de aur și de argint.

Prima invenție, instalația pentru foraj geotehnic, realizată de un colectiv de specialiști din industria ușoară, care este folosită la cercetarea condițiilor

(continuare în pag. 6)

28 DE ANI DE LA

În viața individului, ca și în viața națiunilor, au loc evenimente pe care istoria și viața le consemnează ca momente de referință, momente cruciale ce schimbă sensul vieții și al istoriei. Deschide perspective și generează prefaceri atât de substanțiale, încât pe bună dreptate pot fi considerate adevărate acte de naștere, de începuturi și înfăptuiri noi, care de fapt nu sînt decît materializări ale unor aspirații legitime nutrite de generații și generații de oameni.

În acest cadru se înscrie și ziua de 30 decembrie 1947, aniversarea a 28 de ani, de la proclamarea Republicii, act ce a fost posibil, sau a devenit o necesitate imperioasă, în urma actului de la 23 august 1944, generator de noi orizonturi ce se materializează sub ochii noștri pe orizontalele și verticalele plaiurilor noastre; în zîmbetul nevinovat al copiilor

Numai în această perioadă programul de investiții a însumat circa 543 miliarde lei, ce se materializează în mii de noi obiective industriale și organizatorice. Aceasta are ca rezultat creșterea în această perioadă, a venitului național cu peste 70 la sută. Veniturile reale ale populației au crescut, în perioada respectivă cu circa 45 la sută, ca să nu mai vorbim despre vastul program de construcții de locuințe și edificii social-culturale — „Toate aceste realizări“, spunea Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România în expunerea sa la lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale, „demonstrează cu putere consecvența cu care statul nostru urmărește ca tot ceea ce se creează în țara noastră să servească omului, bunăstării și fericirii sale — aceasta fiind, de fapt, esența și scopul final al

să ducă la stingerea focarelor de tensiune și la încetățenirea spiritului deplinei egalități în drepturi a respectării independenței și suveranității naționale, al neamestecului în treburile interne, al avantajului reciproc, cum și la renunțarea la forță și amenințarea cu forță, al cărui exponent strălucit și recunoscut ca atare pe toate meridianele lumii este Excelența Sa președintele Nicolae Ceaușescu. Datorită activității sale neobosite, astăzi, în lumea întreagă, cînd se rostește numele România, el este sinonim cu pace și colaborare între toate popoarele lumii.

Prilejul acestei aniversări, ne oferă, deci, plăcuta posibilitate de a constata justetea acțiunilor pe care poporul nostru le-a înfăptuit în momentele cruciale ale istoriei noastre naționale.

Mai mult chiar, în momentul cînd „omenirea se află la cumpăna unor opțiuni fundamen-

proclamarea republicii

ce crește și se dezvoltă într-un climat de liniște, pace și belșug; în tot ceea ce face ca viața să devină cît mai plăcută, cît mai propice împlinirii integrale a responsabilității și demnității de OM.

Astăzi, la aniversarea a 28 de ani de la acest moment istoric din viața poporului nostru, cînd barierele și piedicile ce stăteau în fața aspirațiilor legitime ale poporului nostru trăitor din totdeauna pe aceste meleaguri neasemuit de frumoase și bogate, au fost spulberate prin voința întregii națiuni, tabloul realităților este impresionant.

Aniversarea din acest an are loc în condițiile încheierii cu succes a cincinalului 1971-1975, ocazie ce relevă eforturile uriașe la scară națională, pe care conducerea țării noastre și poporul nostru le depune pentru edificarea României socialiste, a dezvoltării și afirmării ei.

operii de construcție socialistă pe care o edificăm cu succes în România“.

Realizările prezente ale țării noastre, demonstrează de asemenea cu putere, uriașa capacitate creatoare a poporului nostru, care pune totul în slujba idealurilor nobile de pace și muncă creatoare.

Tabloul țării noastre la momentul acestei aniversări, n-ar fi complet, dacă n-am sublinia faptul că concomitent cu eforturile interne de prosperitate și dezvoltare, România, pornind de la promovarea intereselor vitale ale poporului român, cum și de la cauza generală a păcii în lume, desfășoară o largă și fără de precedent activitate internațională, promovînd în mod neabătut politica de colaborare și înțelegere între toate națiunile lumii. Inițiind acțiuni atât în organisme O.N.U., cît și relațiile bilaterale, acțiuni care

tale“, scria nu de mult Prof. Dr. docent Mihail Ghelmegeanu, „cînd istoria, rațiunea, interesele vitale, impun popoarelor o singură cale — o lume a păcii și a dreptății, România, prin glasul cel mai autorizat, președintele Nicolae Ceaușescu, lansează Europei, întregii omeniri, de la înalta tribună a Marii Adunări Naționale, o chemare vibrantă și atotcuprinzătoare“, la pace, colaborare și renunțare la tot ceea ce este străin înțelegerii între toate popoarele lumii.

La acest nou pas la care ne găsim, ne alăturăm entuziasmului general, nu numai în a trece în revistă realizările meritorii ale poporului nostru, ci și în a munci cu sîrguință și abnegație, pentru înfăptuirea tuturor dezideratelor de progres și afirmare națională.

Redacția

Adunările Generale Elective ale Conferințelor

Una dintre problemele asupra căreia inspirația divină se pronunță cu hotărâre, este necesitatea supunerii față de biserică și a păstrării rânduieților stabilite de Dumnezeu în biserică Sa. „Sistem și ordine”, spune serva Domnului „se manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu din univers. Ordinea este legea cerului și trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu de pe pământ”. Și continuă. „...Nimeni să nu nutrească cumva gândul că ne-am putea dispensa de organizație...”

Pentru buna funcționare a bisericii și împlinirea prevederilor statute, Comitetul Uniunii în ședința sa din 4 septembrie 1975 a hotărât continuarea lucrărilor electivă în Cultul nostru și deci convocarea Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor. În cele ce urmează, supunem frățietății noastre un succint raport al acestor lucrări foarte importante pentru viața bisericii noastre :

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Bacău, 21 septembrie 1975

Adunarea Generală Electivă a Conferinței A.Z.S. Bacău s-a desfășurat sub semnul prezenței Duhului lui Dumnezeu, care a fost simțită în toate serviciile divine ce au avut loc cu această ocazie. Întâlnirea cu frățietatea noastră a umplut inimile celor prezenți de căldura iubirii divine. Începând de vineri seara cînd fr. H. Artenian, consilier al Uniunii de Conferințe, a prezentat cuvîntul făgăduinței divine și lucrarea Mîntuitorului nostru și pînă sîmbătă după amiază cînd fratele M. Pârvan, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S. a prezentat un scurt raport al lucrărilor celei de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale. Viena 1975, atmosfera unei calde și frățești armonii a caracterizat acest Sabat sfînt.

Sîmbătă dimineața cei prezenți au luat parte la serviciul divin de binecuvîntare a fr. Jureschi Vasile, pastor în districtul Focșani. În cuvîntul rostit cu această ocazie, fr. D. Popa, președintele Uniunii, a subliniat importanța slujbei de pastor în biserică adventă. „Punerea de o parte a slujitorilor lui Dumnezeu pentru lucrare, trebuie să fie privită ca una dintre cele mai vitale probleme ale bisericii.



Chiorăscu Costache
Președintele Conferinței Bacău

„Cresterea spirituală a bisericii lui Dumnezeu, dezvoltarea în copiiii lui Dumnezeu a virtuților Domnului Hristos, ca și relațiile lor unul cu altul ca membrii ai corpului lui Hristos, sînt toate strîns legate împreună și în mare măsură depind de spiritualitatea, eficiența și consacrația acelor care sînt chemați a sluji în locul Domnului Hristos și pentru El”. — Lucrarea Slujitorului Evangheliei nu trebuie să fie o simplă profesie, ci o chemare, o lucrare de apostolat.

Rugăciunea de binecuvîntare a fost rostită de fr. M. Pârvan. Primirea în rîndul pastorelor a fost făcută de fr. Chiorăscu Costache,



Jureschi Vasile
pastor

președintele în funcție al Conferinței Bacău, iar trimiterea a fost făcută de către fr. Niță Neacșu, secretarul în funcție al Conferinței Bacău. Toți cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru această frumoasă sărbătoare la care au luat parte.

Lucrările Adunării Generale au început duminică 21 sept. 1975 la sediul Conferinței Bacău, la orele 9,30, după ce mai înainte fr. D. Popa în ora de rugăciune ce a precedat lucrările electivă a făcut apel la consacrare și o inimă legătură cu Dumnezeu, arătînd că „cel mai înalt loc pe care un slujitor al lui Dumnezeu, ca de fapt și un credincios, îl poate ocupa în biserică, este la piciorul Crucii Domnului nostru Isus Hristos”.

Au fost prezenți următorii frați delegați de către Comunități și districtele electivă: Dumitrașcu Dumitru, Bostan Eugen, Marinică Petre, Roșca Emanuel, Bodnariuc Ioan, Ciorbă Iosif, Baciu Pintilie, Colțuneac Vasile, Vrînceanu Aurel, Delicote Nicolae, Amarandă Gheorghe, Năstăsescu Titi, Liga Iosafat, Cazac Ștefan, Cercelaru Ștefan, Dumitrescu Paul, Bounegru Gheorghe, Marian Cornel, Chidovăț Vladimir, Văleanu Toma, Danileț Gheorghe, Pauliuc Valerian, Sandu Dumitru, Toderică Ioan, Burlacu Gheorghe, Butnaru Dumitru, Zamfir Vasile, Roman Mitache, Zaharia Mihalache, Dane Petre, Alexandru Paul, Butuc Ioan, Doniceanu Ioan, Moraru Petre, Apostol Vasile, Mardare Nicolae, Ștefan Aurel, Bordeianu Constantin, Arcuș Petre și Onțanu C-tin.

În locul fraților: Onu Constantin și Iftimie Ioan care au fost lipsă, au fost votați ca delegați frații: Sandu Dumitru și Țipotei Gheorghe, delegați supleanți.

Ca delegați de drept au fost prezenți frații: Chiorăscu Costache, Niță Neacșu, Thomas Andrei, Popescu Nicolae, Merealbe Gheorghe, Bidiuc Ioan, Nadler Leiba și Mirea Ionel.

Biroul Adunării Generale a fost constituit din frații: Chiorăscu Costache ca președinte, Bostan Eugen ca secretar și Marian Cornel și Arcuș Petre ca scrutatori.

Din partea Uniunii de Conferințe au luat parte frații: D. Popa, M. Pârvan, H. Artenian și N. Dumitrescu.

În conformitate cu prevederile Instrucțiunilor, Adunarea Generală votează cu unanimitate, următorul comitet special: Popa Dumitru președinte al Comitetului și ca membri, frații: Baciu Pintilie, Amarendi Gheorghe, Marinică Petre, Bodnariuc Ioan, Năstăsescu Titi, Butnaru Dumitru, Zamfir Vasile, Dumitrescu Paul, Chidovăț Vladimir și Ștefan Aurel.

Acest comitet special a făcut propuneri privind Comitetul de propuneri, comitet ce a fost votat în unanimitate. Componența acestui comitet a fost următoarea: Popa Dumitru ca președinte și următorii frați ca membri: Roșca Emanuel, Colțuneac Vasile, Delicote Nicolae, Baciu Pintilie, Chidovăț Vladimir, Moraru Petre, Zamfir Vasile și Paul Alexandru.

Cu multă temere de Dumnezeu, cu rugăciune și un înalt simț de

Nicolae, Baciu Pintilie, Butnaru Dumitru, Paul Alexandru și Roman Mitache.

Delegați supleanți: Delicote Nicolae și Cazac Ștefan.

Toate aceste propuneri au fost votate în unanimitate de către Adunarea Generală a Conferinței. În încheiere a fost votată o moțiune adresată Departamentului Cultelor și Autorităților de Stat prin care toți cei prezenți și-au exprimat mulțumirea pentru libertățile de care ne bucurăm în patria noastră, manifestându-ne loialitatea față de patria noastră și conducătorii ei.

Lucrările s-au încheiat într-o atmosferă de bucurie și recunoștință față de Bunul Dumnezeu pentru aceste lucrări și pentru bunul mers al bisericii din care facem parte.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Cluj 28 septembrie 1975

Și lucrările Adunării Generale a Conferinței Cluj au decurs într-o atmosferă sărbătorească. Toți delegații și pastorii Conferinței au fost prezenți de vineri seara, când fr. A. Doroftei, consilier la Uniune a subliniat sfințenia chemării noastre. Sîmbătă dimineața fr. D. Popa, președintele Uniunii a vorbit despre importanța disciplinei în biserica adventă, făcînd un apel la toți cei prezenți ca în toate lucrările să împlinească cuvîntul marelui apostol Pavel ce sfătua: „Pe tine însuși... păzește-te curat“ (1 Tim. 5, 22 u.p.). Sîmbătă după amiază, fr. M. Părvan, secretarul Uniunii, a prezentat un succint raport al activității delegației Cultului nostru la cea de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale A.Z.S., Viena 1975.

Duminică dimineața s-au început lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Cluj, după ce mai înainte toți delegații și invitații au luat parte la o oră de rugăciune și consacrare ținută de fr. D. Popa.

Ca delegați aleși au fost prezenți frații: Chețan Emil, Stan Teodor, Nagy Mihai, Kiss Ioan, Ósz Arpad, Moldovan Wilhelm, Borbath Zoltan, Roșca Dumitru, Gyeresi Iosif, Smarandache Ilie, Pușcaș Vasile, Stan Victor, Farkaș Francisc, Tudoran Mihai, Vlașin Ioan, Sereș Sandor, Albert Iosif, Varga Iosif, Petre Alexandru, Sallai Ștefan, Bilț Gheorghe, Stoian Ioan, Breja Ștefan, Solomon Oscar, Sinar Lazăr, Ivașcu Vasile, Nistor Petru, Bekő Laszlo, Mateias Artimon, Kiraly Ștefan, Tomsa Gheorghe, Dușa Ștefan, Sóos Alexandru, Göttfert Ioan, Bende Francisc, Bartha Desideriu, Kocsis Marton și Begany Sandor.

Delegați titulari: Delea Alexandru, Laszlo Ștefan, Szentagotay Arpad, Cazan Petru, Nistor Ioan și Moldovan Ioan.

Din partea Uniunii au participat frații: D. Popa, M. Părvan, A. Doroftei și N. Dumitrescu.

Biroul Adunării Generale a fost format din frații: Delea Alexandru ca președinte; Stan Teodor ca secretar și frații: Ósz Arpad și Stoian Ioan ca scrutatori. Continuându-și lucrările, Adunarea Generală votează în unanimitate următoarele comitete de lucru:

Comitetul special, format din frații: D. Popa ca președinte. Membrii: Roșca Dumitru, Moldovan Wilhelm, Pușcaș Vasile, Boia Grigore, Kiss Ioan, Peter Alexandru, Stan Victor, Sallay Ștefan, Tomșa Gheorghe și Bartha Desideriu.

Comitetul de propuneri: D. Popa ca președinte. Gyeresi Iosif, Roșca Viorel, Borbath Zoltan, Smarandache Ilie, Bende Francisc, Bilț Gheorghe, Begany Sandor și Breja Ștefan ca membri.



Delea Alexandru
Președintele Conferinței Cluj

responsabilitate comitetul de propuneri a lucrat și a supus Adunării Generale Elective următoarele propuneri:

Președintele Conferinței Bacău — Chiorăscu Costache. Secretar al Conferinței — fr. Bidiuc Ioan. Consilieri ai Conferinței — fr. Niță Neașu și Dumitrașcu Dumitru.

Comitetul Conferinței Bacău: Chiorăscu Costache; Bidiuc Ioan, Popescu Nicolae, Niță Neașu, Dumitrașcu Dumitru, Roșca Emanuel, Delicote Nicolae, Mirea Ionel, Paul Alexandru, Butnaru Dumitru, urmînd ca ulterior comitetul Conferinței să mai numească încă doi frați pastori, ca membri ai Comitetului plin al Conferinței Bacău.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii: Delegați titulari: Bidiuc Ioan, Niță Neașu, Dumitrașcu Dumitru, Vrînceanu Aurel, Popescu



Deac Ilgor
Președintele Conferinței Sibiu

Acest comitet de propuneri a lucrat cu multă responsabilitate sfință și a prezentat Adunării Generale a Conferinței Cluj următoarele propuneri, propuneri ce au fost votate în unanimitate de către delegați:

— Președinte al Conferinței Cluj, fr. Delea Alexandru

— Secretar al Conferinței fr. Timiș Alexandru

— Consilieri fr. Cazan Petru și Nösner Gottfried

Comitetul Conferinței Cluj: Delea Alexandru, Timiș Alexandru, Szentagotay Arpad, Cazan Petru, Nösner Gottfried, Smarandache Ilie, Roșca Dumitru, Moldovan Ioan, Gyeresy Iosif, Moldovan Wilhelm, Vlașin Ioan și Bartha Desideriu.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii: Delegați titulari: Timiș Alexandru, Cazan Petru, Nösner Gottfried, Gyeresy Iosif, Pușcaș Vasile, Moldovan Wilhelm, Roșca Viorel, Bilț

Gheorghe, Albert Iosif, Stoian Ioan, Stan Victor.

Delegați supleanți : Boia Grigore, Orban Ioan și Matiaș Artimon.

În încheierea lucrărilor Adunării Generale s-au adresat mulțumiri Departamentului Cultelor și Autorităților de Stat printr-o moțiune votată în unanimitate de cei prezenți — pentru bucuria de a slui nestingheriți lui Dumnezeu conform convingerii noastre — subliniindu-se dorința de a fi cetățeni loiali patriei noastre și de a slui lui Dumnezeu cu credințioasă.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu 19 octombrie 1975

Adunarea Generală Electivă a Conferinței A.Z.S. Sibiu, asemenea celorlalte întâlniri și lucrări de acest fel, a fost după expresia fr. A. Constantinescu, fost președinte al Conferinței pînă la data actualelor lucrări, „o sărbătoare”. Delegații și frățietatea prezentă au trăit momentele plăcute ale întâlnirii frățești și ale conștiinței prezenței divine în mijlocul copiilor lui Dumnezeu. Lucrările au fost începute chiar de Vineri seara prin Cuvîntul Scripturii prezentat de fr. Niculescu Teodor, consilier la Uniunea de Conferințe, care ne-a prezentat învățătura Sfințelor Scripturi privitor la chemarea noastră, ca slujitori ai lui Dumnezeu. Sîmbătă dimineața fr. D. Popa, președintele Uniunii a dezvoltat gîndul marelui apostol Pavel care ne îndeamnă să fim credințioși în lucrul încredințat nouă, ca unii ce sîntem ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu — (1 Cor. 4, 1-2). Cuvîntul rostit a subliniat necesitatea unei reanalizări a vieții și poziției fiecăruia dintre noi, față de cerințele lui Dumnezeu și credințioasă responsabilității noastre față de Dumnezeu, biserică și societate.

Sîmbătă după amiază, ca și la celelalte Conferințe, fr. M. Părvan, secretarul Uniunii, a prezentat celor prezenți un suc-



Stancu Daniel
pastor

cint raport, al activității delegației noastre la lucrările Sesiunii Conferinței Generale de la

Viena, din iulie 1975.

Duminică dimineața au început lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței Sibiu, după ce fr. D. Popa a prezentat un cuvînt de îndemn la consacrare celor prezenți.

Ca delegați ai Conferinței la aceste lucrări au fost frații : Delegați



Popescu Nicolae
Președintele Conferinței București

de drept : Constantinescu Alexandru, Berner Konrad, Pălășan Aurel, Păcuraru Bazil, Stoian Ioan, Deac Gligor și Cazan Titu. Delegați aleși : Csongvay D., Constantinescu C., Maur Traian, Samotă C., Moldovan A., Tajti I., Szabo V., Secui P., Rusu Gh., Alexandrescu Fl., Faur St., Ofițeru I., Penca I., Zgunea N., Popov A., Teodoru I., Vărmașan D., Zorzon A., Bărbulescu I., Gheorghita Titu, Suărășan V., Buciuman I., Olei Gh., Popa V., Ostapciuc N., Lederhilger I., Aldea D., Puțoreanu N., Frînculescu M., Ban T., Ludu C., Cuvinean Gh., Bordea



Vasilescu Gabriel
pastor

Gh., Moraru V., Ardeleanu Gr., Mara I., Heteș N. și Burtan I.

În locul fraților delegați absenți : Simicec Iosif și Tulbure David, au fost aleși frații delegați supleanți : Dănăiață Mircea și Jurcă Iosif.

Biroul Adunării Generale a fost alcătuit din frații : Constantinescu Alexandru ca președinte, Păcuraru Bazil ca secretar și frații : Buciuman Ioan și Cuvinean Gh., ca scrutatori.

Din partea Uniunii de Conferințe au fost prezenți : D. Popa, M. Părvan, T. Niculescu și N. Dumitrescu.

Conform instrucțiunilor s-a trecut la alegerea și votarea următorului comitet special : Popa Dumitru ca președinte și frații : Moldovan Aron, Ofițeru Ilie, Alexandrescu Fl., Maur Tr., Szabo V., Bordea Gh., Olei Gh. Zgunea N., Ardelean Gr., și Aldea Daniel.

Acest Comitet Special a supus votului Adunării Generale următoarele propuneri privind Comitetul de Propuneri : Popa Dumitru ca președinte și frații : Penca I., Faur St., Szabo V., Rusu Gh., Suărășan V., Zgunea N., Zorzon A., și Mara Ioan. Propunerile au fost votate în unanimitate.

Cu temere de Dumnezeu și responsabilitate, după o analiză deschisă a lucrurilor, Comitetul de Propuneri prezintă Adunării Generale următoarele propuneri :

— Deac Gligor, președinte al Conferinței Sibiu.

— Moldovan Aron, Secretar al Conferinței.

— Constantinescu Alexandru și Rusu Gheorghe — Consilieri.

Comitetul Conferinței Sibiu : Deac Gl., Moldovan A., Constantinescu A., Rusu Gh., Păcuraru B., Contabil principal Inventar, Cazan T., Faur St., Samotă Const., Szabo V., Zorzon A., și Olei Gh.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii : Moldovan A., Constantinescu A., Păcuraru B., Szabo V., Penca I., Mara I., Zgunea N., Puțoreanu N.

Delegați supleanți : Costantinescu C., Jurcă I.

Și aici, participanții la Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu, au adresat mulțumiri Departamentului Cultelor și Autorităților de Stat printr-o moțiune votată în unanimitate de cei prezenți — manifestare a bucuriei de a slui nestingheriți lui Dumnezeu după convingerea noastră scripturistică — subliniind însă și dorința de a fi sinceri și devotați cetățeni ai scumpei noastre patrii.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței București 26 octombrie 1975

Ultima, dar nu cea mai de pe



Uță Tudor
pastor

urmă dintre Conferințele Uniunii noastre, Conferința București, Conferința cea mai



Toma Gheorghe
pastor

mare, a încheiat șirul acestor lucrări organizatorice în cadrul Cultului nostru, într-o atmosferă plăcută de lucru și matură responsabilitate.

Începînd de vineri seara și pînă duminică după-amiază cînd s-au terminat lucrările, am avut bucuria unei plăcute și frățești întâlniri cu frații din Comunitatea A.Z.S. Grant, cu frații pastori ai Conferinței București și delegații acreditați la Adunarea Generală Electivă a Conferinței București.

Simbătă dimineața, într-un cadru sărbătoresc a avut loc întărirea prin binecuvîntare a cinci pastori-ajutori din această mare și frumoasă Conferință și anume: Stanciu Daniel, Toma Gheorghe, Toma Cornel, Uță Tudor și Vasilescu Gabriel. Despre importanța chemării la slujba de pastor și responsabilitatea ce o incumbă această lucrare de apostolat, a vorbit fr. Popa Dumitru. Rugăciunea de binecuvîntare a fost înălțată de fr. Pârvan Marin. Cuvîntul primirii în rîndul pastorilor a fost rostit de fr. I. Dănețiu și cuvîntul trimiterii a fost adresat de către fr. Petcu Constantin.

Duminică 26 oct. 1975, au început lucrările Adunării Generale Elective a Conferinței București, printr-o oră de rugăciune cu toți cei prezenți; ocazie cu care ne-am re-consecrat cu toții pentru slujire — și pentru a ne îndeplini mandatul pe care biserica ni l-a dat, cu toată responsabilitatea și maturitatea necesară unei astfel de lucrări.

La această Conferință au fost delegați de drept următorii frați: Dănețiu I., Cojea V., Stoica D., Popa M., Sersea P., Vlad Fl., Faluvegy D., Măndoianu St., Saioc M., Chițu M., Ștefan N. Delegați aleși frații: Stănculescu D., Ghioaldă P., Soare I., Uba M., Ionescu Șt., Sibianu P., Dănău B., Pascu N., Chelbegeanu A., Safciu Gh., Drăgan I., Radu I., Gișman N., Pătrașcu Iosefina, Cojanu N., Voinea G., Ban P., Șamotă D., Rolea St., Goran I., Tobă D., Lospa N., Toma D., Delea N., Iorga M., Zamfir T., Iorga I., Dumitrașcu Fl., Sora N., Țică D., Anciu I., Dinu Gh., Plătică D., Mazilu N., Lepădatu Fl., Dascălu V., Tănase P., Bratu Jipa.

Avînd în vedere lipsa fraților: Pastramă Ioan și Colțuc Ilie prin votul Adunării Generale, aceștia au fost înlocuiți cu frații: Baicu Leonida și Stoescu Daniel, dintre delegații supleanți.

Biroul Adunării Generale Elective a fost alcătuit din frații: Dănețiu Ioan, președintele Adunării, Dănău Barbu ca secretar și frații: Stănculescu Dumitru și Radu Ioan, ca scrutatori.

Din partea Uniunii au fost prezenți frații: D. Popa, M. Pârvan, C. Petcu și N. Dumitrescu.

În conformitate cu prevederile instrucțiunilor s-a trecut la alcătuirea comitetului special. Adunarea Generală votează în unanimitate următorul comitet special. Popa Dumitru, ca președinte și frații: Sibianu P., Ghioaldă P., Ionescu St., Soare I., Chelbegeanu A., Goran I., Voinea G., Tănase P., Țică D. și Lepădatu Florea.

Acest comitet special, după rugăciuni înălțate la tronul lui Dumnezeu pentru călăuzire și după consfătuire, supune votului Adunării Generale, următoarele propuneri privind componența Comitetului de propuneri: Popa Dumitru ca președinte, și frații: Ghioaldă P., Chelbegeanu A., Safciu Gheorghe, Giș-

man N., Baicu L., Zamfir T., Voinea G. și Dinu Gheorghe.

Acest comitet, cu temere de Dumnezeu, cu rugăciune și o largă analiză a lucrurilor, supune Adunării Generale spre votare pentru funcția de președinte al Conferinței București, pentru următorul termen statutar pe frații: Dănețiu Ioan, Petcu Constantin și Popescu Nicolae. Prin hotărîrea Adunării Generale votul a fost secret. A fost ales fr. Popescu Nicolae, întrunind necesarul de voturi cerut de regulile noastre organizatorice. Ca secretar al Conferinței a fost votat în unanimitate fr. Alexe Constantin. Iar ca Consilieri frații: Chițu Marin, Ciucă Ioan și Faluvegy Desideriu.

Organul de conducere al Conferinței București: Popescu Nicolae, Alexe Constantin, Stoica Dumitru, Chițu Marin, Ciucă Ioan, Faluvegy Dezideriu, Bastoreală Nicolae, Chelbegeanu Apostol, Sibianu Petre, Ghioaldă Pavel, Lepădatu Florea și Zamfir Titu.

Au fost aleși de asemenea următorii frați, ca delegați la Adunarea Generală a Uniunii:

Alexe C., Stoica D., Ciucă I., Chelbegeanu A., Ghioaldă P., Safciu Gh., Gișman N., Drăgan I., Faluvegy D., Chițu M., Bastoreală N., Sibianu P., Soare I., Stănculescu D., Pascu N., Zamfir T., Lepădatu Fl., Voinea G., Țică D., Saioc M., Ștefan N., Bratu Jipa.

Materializîndu-și simțămintele lor de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu dar și față de Autoritățile de Stat, participanții la Adunarea Generală Electivă a Conferinței București, au votat în unanimitate o moțiune adresată conducerii Departamentului Cultelor, exprimîndu-și mulțumirea pentru libertățile de care ne bucurăm în patria noastră, manifestîndu-și loialitatea față de patria noastră Republica Socialistă România.

Astfel s-au încheiat lucrările Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor, care au fost un bun examen al maturității și al responsabilității bisericii noastre, lucrările decurgînd în liniște și în conformitate cu prevederile noastre organizatorice. Aducem mulțumiri lui Dumnezeu și frățietății noastre, pentru spiritul colaborării și al respectului față de biserica noastră adventă și aducem profunza noastră recunoștință Departamentului Cultelor și Autorităților de Stat, pentru libertățile de care ne bucurăm în frumoasa și prospera noastră patrie.

D. Popa

de fundare a noilor obiective economice, a primit premiul de aur, iar cea de a doua, Instalația de control automat în industria textilă, a primit medalia de argint. Trebuie menționat că noile mașini sînt înzestrate cu echipamente de producție românească.

Aceste noi distincții demonstrează încă o dată nivelul înalt al gîndirii și realizărilor tehnicii românești și onorează pe cei ce activează în aceste domenii.

— Containere plutitoare. În portul Constanța se aplică metoda transportului cu containere plutitoare. Astfel, aceste containere sînt „lansate la apă“ cu ajutorul mijloacelor de bord și dirijate cu remorcherele spre danele de încărcare — descărcare. Aceste operații sînt mult facilitate realizîndu-se și o însemnată economie de timp. Nava respectivă poate efectua operațiunile chiar în bazinul portului neocupînd danele. Printre operațiunile de modernizare a activității portului Constanța se numără și realizarea dispeceratului radio-telefonic, care se completează acum cu o instalație de televiziune cu circuit închis.

Ne încălzesc sufletele, aceste „pulsatii“ ale prezentului, cu gîndul la un viitor tot mai luminos și strălucit ce se înfăptuiește sub ochii noștri. Și pentru că toate sînt spre binele nostru, ca oameni ai credinței, rugăm pe Bunul nostru Tată Ceresc să binecuvînteze toate străduințele oamenilor muncii, căci ce binecuvîntează El, rămîne binecuvîntat.

Redacția

(Din presa zilei)

Declarația apostolului Pavel că „păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege ci sub har” (Rom. 6,14) este foarte mult folosită de toți aceia care susțin că Legea veche a fost desființată și, deci, n-ar mai fi obligatorie pentru credinciosul dispensațiunii creștine. Susținătorii acestui punct de vedere nu admit nici un alt sens al acestor cuvinte, altul, decît acela că Legea morală a fost desființată și înlocuită de har. Pentru înțelegerea corectă a acestei declarații inspirate vom adăuga cîteva cuvinte la toate cele amintite pînă acum în credința că ele vor completa lămurirea cu privire la rolul harului și al Legii morale în lucrarea de mîntuire. Pentru aceasta vom reda explicația textului din Rom. 6,14 după învățătura bisericii Adventiste de Ziua a Șapte, astfel:

„Pavel se referă aici, în primul rînd, la lege ca principiu. Subiectul lui sînt creștinii, și anume că ei nu sînt sub lege ca mijloc de mîntuire, ci sub har. Legea nu poate să mîntuiască pe un păcătos, și legea nu poate pune capăt păcatului sau stăpînirii lui. Legea descoperă păcatul (Rom. 3,20) și, ca să zicem așa, face ca vinovăția să crească (Rom. 5,20). Legea nu poate să ierte păcatul, și nu poate nici să procure vreo putere ca să-l biruiască.

„Dar creștinul recunoaște că este călcător al Legii divine, că în propria sa putere este cu totul incapabil să împlinească cerințele ei, că, pe bună dreptate, merită să fie sub condamnarea ei și, prin credința în Hristos se predă harului și îndurării lui Dumnezeu, atunci, prin harul lui Dumnezeu, trecutul lui este iertat (Rom. 3,24) și el primește putere divină pentru a trăi o viață nouă. Cînd cineva este „sub lege”, în ciuda celor mai bune eforturi ale sale, păcatul continuă să aibă stăpînire asupra lui, deoarece legea nu are puterea de a-l elibera de puterea păcatului. Sub har, însă, lupta contra păcatului nu mai este o nădejde jalnică, ci un triumf sigur... În acest text „Pavel spune că atîta vreme cît cineva rămîne sub Lege, rămîne și sub stăpînire păcatului, deoarece Legea nu poate mîntui ne cineva nici de la condamnare, nici de sub puterea păcatului. Dar cei care sînt sub har, primesc nu numai eliberarea de sub condamnare (Rom. 8,1) dar și puterea de a birui. Astfel păcatul nu va mai avea stăpînire asupra lor”.

„Dacă sînteți călăuziți de Duhul”, zice apostolul Pavel, „nu sînteți sub Lege” (Gal. 5,18). Nu, Legea nu reușește să salveze pe păcătos, ea îl conduce la har, iar cel care primește harul nu mai este sub condamnarea Legii. Încercarea de a căuta mîntuirea în Lege, fără har, este a face aceeași greșală de a încerca s-o cauți în har fără Lege. „Voi care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați desprîșit de Hristos, ați căzut din har... Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viață, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege” (Gal.

LEGE ȘI HAR

5,4; 3,21)... Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii”. (Gal. 2,16).

Toate textele acestea știnesc să ne învețe că noi trebuie să fim cu mare băgare de seamă cînd încercăm să înțelegem care este rolul faptelor bune în obținerea mîntuirii, ca nu cumva să facem greșeala să credem că mîntuirea o putem obține prin propriile noastre fapte bune, adică prin propria noastră dreptate realizată prin păzirea Legii morale.

„Dar faptul de a fi eliberat de sub condamnarea Legii, ne va face, oare, să cădem în greșeala opusă care constă în a crede că sub har am fost dezlegați, de Domnul Hristos, de obligația de a mai păzi Legea lui Dumnezeu, și că faptele n-au ce mai căuta în viața credinciosului? Ce vrea să zică apostolul că noi sîntem „sub har”? Versetul următor ne lămurește. „Ce urmează de aci? Să păcătuim pentru că nu mai sîntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum” (Rom. 6,15).

„Ne putem noi deda la păcat din cînd în cînd, pentru că nu mai sîntem sub Lege, ci sub har? Răspunsul lui Pavel este că orice dedare la păcat este o revenire la acea robie a păcatului din care harul a eliberat pe păcătos. A presupune că a fi sub har însemnează că credinciosul este acum liber să fie neascultător de Legea morală a lui Dumnezeu, fără să fie pedepsit, însemnează a înțelege cu totul greșit întregul scop al lui Dumnezeu în Planul Mîntuirii. Tocmai călcarea de către om a Legii lui Dumnezeu a fost, în primul rînd, ceea ce a făcut ca Dumnezeu, în iubirea Sa, să ofere har păcătosului. Prin harul lui Dumnezeu păcătosul este eliberat de sub stăpînire păcatului. Cum poate atunci cineva concepe că e drept sau rațional ca, în chip deliberat, să se așeze din nou sub vechea robie? A fi neascultător de Legea lui Dumnezeu înseamnă a deveni din nou rob al păcatului, deoarece neasculta-

rea de Legea divină este păcat (1 Ioan 3,4), și oricine stăruiește în păcat este un slujitor al păcatului (Ioan 8,34). Oricine refuză de a îngădui ca harul lui Dumnezeu să-l aducă la tot mai multă ascultare de Legea divină, leapădă însăși harul, și, deci, întoarce spatele la slobozenie și mîntuire”.

„Totul devine acum clar și rațional. Fiind sub har creștinul este liberat de o grea povară, de povara condamnării la moarte. El este liber, dar nu liber să lepede Legea, sau de a face ce vrea. El este liberat de păcat pentru că este condus de Duhul Sfînt care regenerează inima sa. Harul nu înseamnă libertatea de a păcătuți, căci aceasta n-ar mai fi libertate, ci robie; o robie nouă, libertatea adevărată fiind inseparabilă de ascultarea la care ne supunem de bunăvoie”. Aceasta reiese în mod clar și din îndemnul pe care-l dă apostolul Pavel, cînd zice: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pămîntească” (Gal. 5,13). Libertatea evanghelică nu este o libertate necontrolată, ci pur și simplu libertatea pe care o avem în Domnul nostru Isus Hristos, care ne-a liberat de păcat.

Dar, ca să înțelegem mai bine ce a voit să spună apostolul Pavel cînd a zis că „nu mai sînteți sub Lege, ci sub har”, să ilustrăm aceasta printr-un exemplu: Să presupunem că un om a fost condamnat la moarte pentru că a călcat legea țării sale. Pedeapsa ar fi urmat să fie executată, dar din anumite motive, și datorită unor împrejurări, el a avut parte de o hotărîre de grațiere, cu toate că el a binemeritat pedeapsa care fusese pronunțată împotriva lui. Dar iată-l acum pus în libertate. Ce va face el cu această libertate? Aflîndu-se el acum „sub grațiere”, nu cumva îi va da ea dreptul să înceapă din nou să calce legea deoarece pentru el ea nu mai există? Nicidecum. În zadar ar repeta el că nu mai este sub lege, ci sub grație. Credem că, mai degrabă, condamnatul grațiat va înțelege că are datoriat, din recunoștință pentru libertatea pe care a obținut-o, să se supună legii și astfel să evite o nouă condamnare. Așa este și cu credinciosul care se află „sub har”.

„Nu, harul lui Dumnezeu nu este împotriva Legii, nici Legea împotriva harului. Neprihănirea se obține prin har, fără Lege, dar în acord cu ea”. Așadar, creștinul din dispensațiunea harului, nu va renunța la Lege, ci dimpotrivă, tocmai acum el va primi putere de la Duhul Sfînt pentru a o putea păzi. Prin harul lui Dumnezeu, în om ia naștere viața Domnului Hristos. Or, este bine cunoscut ce fel a privit Domnul Legea și poruncile lui Dumnezeu. Despre El, cuvîntul profetic spune: „Atunci am zis: Iată-mă că vin! — în sulul cărții este scris despre mine — vreau să

fac Voia Ta, Dumnezeule ! Și Legea Ta este în fundul inimii mele" (Ps. 40,7.8).

Pe de altă parte, Domnul Isus a spus : „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește“. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui“ (Ioan 14, 15, 21 ; 15,10).

„Eu am păzit poruncile Tatălui Meu“, zice Domnul Isus, dar aceasia nu este de ajuns, deoarece El mai adaugă : „dacă păziți“ — și voi — „poruncile Mele“, atunci veți rămâne în dragostea Mea. Această lămurire clară a Domnului Hristos ne ajută să înțelegem că ascultarea Domnului Isus nu ne dă dreptul la neascultare față de poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși, dacă dreptatea Legii a fost realizată în Domnul Isus, ea trebuie să fie realizată și în noi, și aceasta prin puterea Duhului Sfânt, care face din noi o făptură nouă. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus : iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. „Trăiesc“, zice apostolul Pavel, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“, și astfel credinciosul devine „părtaș de fire dumnezească“. Faptele firii pămîntești fiind lepădate, locul lor este ocupat de acelea ale Duhului, care sînt : iubirea, bucuria,

pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blindețea înfrînarea poftelor, împotriva căroră „nu este lege“ (2 Cor. 5, 17 ; Gal. 2,20 ; 2 Petru 1,4 ; Gal. 5,22).

Sintem sub har.

Sintem sub har, este adevărat, dar cu Legea împreună. Iată cum explică un comentator acest fapt : „Statornicirea Legii, iată lucrarea prin excelență, iată lucrarea miraculoasă a Evangheliei ! Ce este un creștin ? El este un credincios în care Legea este statornicită ; unul care de aci înainte iubește toată voia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el este un om născut din nou... Creștinul este mai mult ca oricînd cu Legea. Niciodată lui nu i s-a părut obligatorie. Admiraiți în ce chip, pe cit de sfînt pe atît de precis, simplu și profund Evanghelia a rezolvat o problemă în aparență de nerezolvată, și anume : a statornicit Legea în acelaș timp în care a desființat regimul legal. Regimul levitic legal este lepădat, declarat imperfect și incapabil de a conduce la desăvîșire. El este lovit de o sentință a cărei severitate uneori ne miră, și în același timp autoritatea celui mai neînsemnat cuvînt, a celei mai mici porunci este întemeiată mai mult ca

niciodată înainte, pentru că Legea este statornicită.“

Harul, departe de a înlocui Legea, ne învață tocmai s-o păzim, căci el zice s-o rupem cu orice păcat și să trăim în veacul de acum după voia lui Dumnezeu. Și nici nu se putea să fie altfel, deoarece despre vremurile dispensațiunii harului, Dumnezeu, vînd să arate lucrarea pe care avea s-o facă Duhul Sfînt, a profetizat : „...Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ (Ier. 31, 33 ; Evr. 8, 10-12).

Între vechiul și noul legămînt este o mare deosebire. În legămîntul cel vechi — atunci cînd vorbim de împlinirea Legii — credincioșii spuneau : „noi vom face“. Dar încercarea de a trăi o viață desăvîșită, în cele mai multe cazuri a dat greș, pentru că păcătosul căuta să ajungă aci prin propriile lui puteri. În timp ce în legămîntul cel nou, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu Israelul spiritual, cel ce zice este Dumnezeu, și anume : „Eu voi pune Legea Mea în inima lor“. Domnul „S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpeze din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rivnă pentru fapte bune“ (Tit 2,14). „Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele“, „pentru ca odată socotiți neprihăniți prin harul Lui... cei ce-au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dinții în fapte bune...“ (Efes. 2,10 ; Titu 3,7.8).

Iată dar, că cei care se încred numai și numai în harul aducător de mîntuire, fără să caute a trăi după prescripțiile clare ale Legii celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu, fac marea greșală de a lepăda ceea ce Dumnezeu n-a lepădat ; de a desființa ceea ce Domnul n-a desființat, deoarece El Însuși a spus : „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii ; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întîmplat toate lucrurile“ (Mat. 5, 17,18). Iar tînărului bogat, același Mîntuitor, la întrebarea : „ce să fac ca să moștenesc viața veșnică“, îi răspunde în cuvinte simple și categorice... „dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Și, pentru a nu se face nici o confuzie, la întrebarea



mai departe a tinărului, Domnul arată că este vorba de Cele Zece Porunci (Mat. 19, 16-19).

„Deci, noul legământ nu desființează cu nici un chip Legea, dimpotrivă o întărește, și încă în chip definitiv. Lucrarea harului este tocmai statornicirea durabilă a Legii în inima omului“.

Legea se cere a fi împlinită nu pentru că aceasta ar constitui o condiție de mintuire, ci această împlinire a ei este o consecință naturală a iubirii care sălășluiește în inima credinciosului primită prin Duhul Sfint, datorită tot bogăției fără margini a harului lui Dumnezeu.

Astfel stînd lucrurile, acum înțelegem mai bine pe apostolul Iacob, cînd zice: „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?“ (Iacob 2,20). Și vom mai adăuga noi: „vrei dar să înțelegi cititorule, că simpla încredere în harul aducător de mintuire, fără a te strădui să cunoști care este voia lui Dumnezeu și a o împlini, este zadarnică?“

„Creștinul, trecînd de la regimul de condamnare al Legii la acela al harului, nu se mai află sub Lege fără har, sau sub har fără Lege, ci se află sub har, dar cu Legea împreună. Și toți aceia care primesc harul oferit de Dumnezeu, vor primi odată cu el și puterea de a împlini, nu numai una sau două ci toate poruncile Legii Sale sfinte. „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate“, zice același apostol Iacob (Iac. 2,10).

Esti un creștin adevărat? Iubești într-adevăr pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși? Simpla susținere nu este de ajuns, deoarece „dacă Mă iubiți“ — zice Domnul Isus — „veți păzi poruncile Mele“.

Și iată cum credința noastră în harul mîntuitor, departe de a ne scuti de păzirea poruncilor lui Dumnezeu, ne învață tocmai dimpotrivă, s-o rupem cu păcatul și cu poștele firii și să trăim în veacul de acum împlinînd, drept recunoștință pentru liberarea noastră de sub condamnarea Legii, toată voia lui Dumnezeu, păzînd toate poruncile Lui, care sînt „sfinte, drepte și bune“. Iar dacă sîntem gata să ne supunem la ascultare de bunăvoie față de Dumnezeu, El este de asemenea gata să ne dea tot ajutorul de care avem nevoie pentru ca ascultarea aceasta să fie împlinită în noi prin puterea care vine de la Duhul Său cel Sfint.

Pastor

Indricău Gh.

FIUL LUI DUMNEZEU FIUL OMULUI

Profunzimea acestei probleme hristologice, a acestei realități divine, ne face să pășim cu multă smerenie înaintea lui Dumnezeu atunci cînd căutăm să înțelegem lucrarea și natura Fiului Său. Și nouă, cercetătorilor sinceri și sirguitori ai secolului XX, ni se potrivesc cuvintele adresate marelui om al credinței, titanul blîndeții și răbdării, Moise, cînd din rugul aprins, Domnul îi atrage atenția: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care-l calci este un pămînt sfînt“ (Exod 3,5). În adevăr, terenul pe care ne găsim cu studiul nostru, este SFINT. De aceea se cuvine să „ne apropiem cu smerenie de scaunul harului“ pentru a cuprinde pe măsura mărginirii noastre inerente și a iluminării divine, lucrarea și natura Fiului lui Dumnezeu, care de la întruparea Sa, este și va rămîne veșnic și Fiu al Omului.

În desăvîrșirea gîndurilor de pînă acum, în numărul de față al revistei noastre, Îl vom urmări în manifestarea Lui în actul curățirii pentru a doua oară, a templului.

A doua zi după intrarea Sa în Ierusalim, după o conversație în rugă cu Tatăl Său în puterea nopții, Domnul Hristos reveni în Ierusalim pentru a înfăptui ceea ce mulți au numit „cel mai spectaculos eveniment din toată cariera Sa pămîntească“: CURĂȚIREA TEMPLULUI. Dacă reținem din paginile Sf. Scripturi, cu trei ani în urmă, El mai izgonise din „Casa“ Sa pe vînzători și negustori. Dar lăcomia și nepăsarea față de cele sfinte a cîștigat din nou teren și în cele din urmă a triumfat. De fapt trebuie să recunoaștem faptul că în condițiile de atunci, devenise aproape o necesitate a exista la Templu schimbători de bani, dacă în adevăr credincioșii iudei trebuiau să dea ascultare cerințelor conducătorilor lor. Taxa, sau darea pentru Templu era cerută de la fiecare iudeu, dar această dare trebuia să fie plătită în moneda Templului. Iudeii care luau parte la sărbătorile de la Templu și în mod deosebit la sărbătoarea Paștelui, veneau la Ierusalim din foarte multe părți și anume — din Roma, Grecia, Siria,

Persia, Egipt și chiar din țări mult mai departate. În mod natural, ei veneau avînd asupra lor banii ce se foloseau în țările în care trăiau. Dar acești bani nu puteau fi folosiți la Templu, pentru că „purtau imaginea conducătorului țării respective“ — „un chip făcut“... și se considera ca fiind împotriva legii iudaice. În consecință acești bani trebuiau să fie schimbați cu moneda proprie a Templului. În timpul Domnului Hristos întreaga această afacere devenise pentru iudeul de rînd o povară, și o sursă de afaceri și tranzacții necinstite pentru mulți alții.

Taxa anuală pentru Templu se ridica cam la o jumătate de siclu. Desigur am putea spune că nu era mult. Dar dacă avem în vedere faptul că un muncitor cîștiga aproximativ un șfert de siclu pe zi, atunci constatăm că numai taxa pentru Templu însemna plata a două zile de muncă ale unui muncitor. Mai înainte de sărbătoarea Paștilor, în fiecare oraș și sat se ridicau niște gherete speciale pentru stringerea acestor dări. Apoi aceste sume trebuiau să fie duse și date Templului. Aceste lucrări, aceste tranzacții au creat probleme legate de latura spirituală a vieții și acțiunii lor, situații ce au reclamat prezența și acțiunea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Să ni-L imaginăm intrînd în acest locaș de închinare despre care El afirmase categoric că este „Casa Tatălui Meu“ și găsind curțile și pridvoarele pline pînă la refuz cu o armată de traficantși. Cit de departe era aceasta de scopul inițial pentru care Dumnezeu a dat poporului Său Templul cu serviciile sale sfinte. Dumnezeu hotărîse: „Casa Mea se va numi o Casă de rugăciune pentru toate popoarele“ (Is. 56,7 u.p.). Dar din nefericire, în zilele lui Ieremia, ea a devenit o „peșteră de tilhari“ (Lev. 7,11) și așa se înfățișau lucrurile și în timpul Domnului Isus. Nu încapă nici un dubiu asupra faptului că aceste cuvinte ale Scripturii erau în mîntea Maestrului divin, atunci cînd Acesta văzu aspectul dezolant de tîrg, confuzia și larma ce I se prezentau ochiului Său. Oamenii

din diferite părți alături de capre și boi adăugind propria lor larmă, la gălăgia existentă deja. Dar ceea ce era și mai rău, banii aduși de credincioși ca un dar de mulțumire Domnului nu ajungeau, de regulă, în tezaurul Templului. Se spune că Ana, socrul marelui preot în funcție, Caiafa, ar fi fost în mare măsură responsabil pentru această stare de lucruri.

Dând pe față un curaj magnific, Domnul Hristos păși în tabăra vrăjmașului, în lupta Sa pentru „nimicirea lucrărilor celui rău”. Evanghelistul Matei raportează că El „a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei” (Mat. 21,12). Evanghelistul Marcu mai adaugă faptul că Domnul Isus „nu lăsa pe nimeni să poarte vreun vas prin Templu” (Marcu 11,16). Prescripțiile iudaice, așa cum le găsim în culegerea de legi și prescripții Mișna spune: „(Un om) nu poate intra în curtea Templului cu toaia-gul său, cu sandalele, cu portofelul sau punga sa cu bani; nici chiar cu praf pe picioarele sale nu putea intra în curtea Templului, etc.” (Beraco 9,5). Se impune deci concluzia că iudeii care vindeau, cumpărau sau făceau oficiul de schimbători de bani, călcau propriile lor prescripții și curtea Templului era astfel pingărită. Dar Domnul Isus acționă în această situație ca Unul care era direct afectat.

„El, spune un comentator, n-a curățit Templul așa cum cineva care poartă răspundere în biserică, ar ataca unele abuzuri sau ar căuta să îndrepte unele rele ce se practică sau să schimbe unele situații nepotrivite. El a curățit Templul ca și când acesta l-ar fi aparținut, ca ceva ce era al Său, propria Sa casă, locuința Sa. În această acțiune a Sa, în acest eveniment deosebit din activitatea Sa, El n-a făcut altceva decât să identifice acțiunile Sale cu cele ale lui Dumnezeu. El n-a procedat asemenea unuia om ce are de-a face cu unele abuzuri; El acționă ca Dumnezeu, care mătură de rele propria Sa casă”. Era ca și când El ar fi zis: „Casa Tatălui Meu trebuie să fie curățită de toți cei care o pingăresc. Căci în această zi, Mesia a intrat în propriul Său locaș”.

Ne putem ușor imagina zarva și tulburarea cauzată de această atitudine a Domnului Isus. În adevăr a fost nevoie de curaj, un curaj sfânt pornit din înaltul spirit de responsabilitate și conștiință a dumnezeirii Sale, deși Iși dădea seama de resentimentele ce avea să le trezească acțiunea Sa.

Printre mulțimile prezente cu ocazia sărbătorii Paștelui, erau și unii prozeliti greci, veniți la Ierusalim ca să se închine la Templu. Ei au înțeles foarte repede situația. Poate că au avut simțămîntul că acest tînăr galileean era Marele Învățător, mai presus de cei cunoscuți de ei.

Nu este exclus ca ei să fi fost intrucitivă la curent cu complotul pus la cale împotriva Domnului. Unii îl declarau a fi Mesia, în vreme ce alții erau sceptici în această privință. Așa că acești greci au venit la Filip, cerînd să mijlocească pentru o întîlnire particulară cu Domnul Isus. Ca prozeliti veniți dintre neamuri, ei nu puteau intra în Curtea dinlăuntru a Templului, ci trebuiau să rămînă în locul rezervat pentru neamuri. Cînd cererea lor a ajuns la Domnul, El a mers imediat acolo unde se aflau ei. Cît de minunat ar fi fost dacă conversația care s-a purtat după aceea ar fi rămas raportată, deoarece acest eveniment are o importanță deosebită în problemele hristologice. Dar nu ne este greu a găsi cheia acestei conversații, dacă urmărim cuvintele rostite de către Domnul Hristos.

Acești greci erau în mod natural foarte mîndri de originea lor, de națiunea lor, de faptul că Elada era patria marilor filozofi și învățați.

Dar, din punct de vedere al naturii, al originii Sale divine și al adevărului cu privire la mîntuire, Domnul Isus era mai presus de tot ceea ce știau ei, și ne putem imagina preocuparea lor de a-L scoate cît mai repede din Ierusalim. Dacă L-ar fi putut duce imediat în Grecia, gîndeau ei, acolo ar fi fost bine primit. Cu aceste gînduri și planuri în mîntea și inima lor, ei se apropiară de Domnul Isus ca niște prieteni ce doreau să-L ajute în situația precară — după părerea lor — în care Învățătorul se afla. Parcă i-am auzi spunîndu-I în șoaptă: „Domnule, poate că nu știi, dar viața îți este în pericol. Dacă mai rămîi aici, vei fi ucis. Ești încă tînăr, și ai înainte un viitor minunat. Poporul acesta, oamenii acestia, nu sînt vrednici de talentul și persoana ta. Vino cu noi în țara în care ți se oferă toate posibilitățile și care te poate face să devii cunoscut, și să ai o reputație mondială”.

Răspunsul pe care l-au primit din partea Domnului este revelator: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului” (Ioan 12,23). Poate că interlocutorii Săi auzindu-L i-au spus: „Da, recunoaștem aceasta. Dar trebuie să înțelegi faptul că niciodată nu vei fi proslăvit aici, aici nu vei găsi decît moartea”. Ce ispită! Căci orice profesor este aproape de studenții ce-i apreciază valoarea și munca. Dar Domnul Isus n-a părăsit curțile slavei cerești, pentru a-Și făuri aici o reputație în sensul nostru de a înțelege lucrurile. El a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut. De fapt, „El S-a făcut fără nici o reputație”. El S-a dezbrăcat de slava ce o avea din veșnicie, fiind una și deopotrivă cu Dumnezeu Tatăl. El a luat înfățișarea unui serv, căci numai astfel putea să aducă mîntuire. De aceea cu blîndețea ce-L caracteriza, șuse toate acestea grecilor care veniseră la El. Au înțeles ei oare ceea ce

Domnul le descoperea în acele momente? „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăunțele de grîu care a căzut pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12, 14). El nu ar fi putut niciodată să salveze pe cei în păcat, dacă ar fi încercat să Se salveze pe Sine. Și trebuie să recunoaștem că aici avem o mare lecție pentru noi creștinii, pentru slujitorii altarelor, pentru cei chemați la slujba Evangheliei. Oricine caută să se salveze pe sine, sau să folosească chemarea adresată lui de Dumnezeu, prin biserică, numai pentru a-și face o reputație, toți aceștia trebuie să-și reexamineze întreaga lor viață și lucrare.

Vizita acestor străini a adus totuși bucurie și învioreare inimii Mîntuitorului. Căci în persoana lor El vedea garanția mîntuirii din viitor, cînd popoarele vor auzi vestea cea bună a Evangheliei. Apoi intrînd în Sine spuse: „Cine își iubește viața, o va pierde, și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Imi slujește cineva, să Mă urmeze” (Ioan 12, 25—26).

Pentru un moment, Domnul Isus deveni straniu de tăcut, ca și cînd prin fața minții Sale trecea vasta panoramă a lucrării Sale de răscumpărare. Apoi într-un ton plin de apăsare spuse ca pentru Sine: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?” (vers. 27). Despre ce ceas vorbea oare Domnul Isus atunci? Vorbea desigur despre ceasul acela cînd El avea să fie „pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit” (Is. 53, 4). Despre ceasul acela cumplit cînd chiar Tatăl va fi obligat să întoarcă fața propriului Său Fi. Dar nu Și-a permis să zăbovească prea mult asupra acestui gînd. Apoi cu hotărîre spuse: „Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul acesta. Tată, proslăvește numele Tău” (Ioan 12, 27 u.p. 28 p.p.). Atunci, ne spune raportul Biblic „din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!” (Vers. 28). Era pentru a treia oară cînd Dumnezeu Tatăl vorbea cu glas tare Fiului Său, în prezența altora. Pentru prima dată la botezul Său, cînd Dumnezeu rosti: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea” (Mat. 3, 17). Apoi cu ocazia minunatei experiențe a Schimbării la Față, cînd vocea Tatălui se auzi rostind: „Acesta este Fiul Meu prea iubit... de El să ascultați” (Mat. 17, 5 u.p.). Și acum, pentru a treia oară, spunînd: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi” (Ioan 12, 28).

Grecii și alții care erau acolo, erau conștienți de o prezență supranaturală. Oarecum neliniștiți, priviră spre Domnul Isus. Unii spuneau că au auzit un tunet. Alții mărturiseau că un înger a vorbit Domnului. Dar Domnul le spuse: „Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi” (Ioan, 12, 30).

Era sigiliul cerului de aprobare a lucrării Sale. Și aceasta nu numai că L-a încurajat, dar a prilejuit acestor greci ocazia minunată de a avea certitudinea faptului că Domnul Hristos era în adevăr Fiul lui Dumnezeu, Mesia Cel făgăduit.

Următoarele cuvinte sînt vitale pentru studiul nostru cu privire la Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, cu privire la natura și lucrarea Lui. Domnul Isus spuse: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum, stăpînitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan, 12, 31). Pare că niciodată Domnul Hristos n-a fost mai sigur de rolul Său în lucrarea răscumpărării noastre. Chiar de cînd Adam a păcătuit, a izbucnit o controversă între cer și Satana, cu referire la acest pămînt. La creațiune omul a primit stăpînire asupra pămîntului, supus desigur, față de Dumnezeu Creatorul tuturor lucrurilor. Dar prin neascultare, el a pierdut această stăpînire, Satan ridicînd acum pretenții că totul îi revine. Faptul acesta reiese clar din cuvintele Satanei adresate Domnului cu ocazia ispitirii Sale: „Ție Ți voi da toată stăpînirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc” (Luca 4, 6). Afirmația aceasta era o mare minciună, căci lumea nu-i fusese niciodată dată lui. Dacă Domnul Hristos S-ar fi supus ispitei lui ascultîndu-L, El n-ar fi fost niciodată Mîntuitorul nostru. Venind însă a stabili împărăția neprihănirii și înfrîngerea celui rău, El refuză să asculte de glasul ispititorului. Biruința deplină însă, avea să vină numai pe calea crucii de pe Calvar, căci prin suferință și moarte Domnul Hristos avea să ne aducă mîntuirea.

Această ofertă avusese loc la începutul lucrării Domnului Isus. Acum, după trei ani și jumătate, Satana era pe punctul de a fi aruncat, înlăturat de la supremația ce și-o arogase prin uzurpare. Acest lucru dorea să-l spună Mîntuitorul atunci cînd declara: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12, 32). Dar în clipa aceea, Domnul Isus nu vorbea numai despre oameni ci despre toate ființele omenesti din univers. O altă traducere a acestui verset spune astfel: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la mine toată creațiunea”.

Cînd Domnul Hristos răscumpără lumea noastră, faptul acesta a constituit o demonstrație pentru universul întreg. Serva Domnului spune în cartea sa Patriarhi și Profeți: „Planul de Mîntuire are totuși un scop mai larg și mai profund decît numai mîntuirea omului. Nu numai pentru aceasta a venit pe pămînt Doranul Isus Hristos... ci El a venit

pentru a apăra caracterul lui Dumnezeu înaintea întregului univers” (pag. 68). Sfintele Scripturi de la Geneza și pînă la Apocalips descoperă acest lucru. Și cînd Domnul Isus a fost înălțat pe crucea Golgotei, tot universul a fost atras la El.

Imortalizînd în scris cuvintele Mîntuitorului — cu mulți ani mai tîrziu — apostolul Ioan le explică în lumina faptelor istorice ce s-au succedat: „Vorbînd astfel, arăta cu ce moarte, avea să moară” (Ioan 12, 33). Concluzia paragrafului de mai sus din Patriarhi și Profeți ne înfățișează latura cosmică a lucrării de răscumpărare a Domnului Hris-



tos. „Către acest rezultat al marelui Său sacrificiu — către influența Sa asupra ființelor inteligente din alte lumi, ca și asupra celui păcătos — privea Mîntuitorul atunci cînd chiar înaintea crucificării Sale, spuse: „Acum are loc judecata (krisis) lumii acesteia, acum stăpînitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Pe crucea aceea, semn al blestemului și al rușinii, Domnul Isus începu să domnească înfrîngînd pe Satan pe propriul Său teren. În ultimele clipe ale vieții Sale pămîntești, El strigă cu o semnifi-

cație depășînd scenele Golgotei și ale implicațiilor ei asupra mîntuirii celui păcătos: „TETELESTAI!” „S-a sfîrșit”. Lupta pentru adevăr, pentru dreptate, pentru puritatea caracterului lui Dumnezeu și a Legii Sale, a luat sfîrșit, Isus Hristos murind ca un biruitor, ca un cuceritor. Ca fii ai credinței, ne putem bucura de biruința sacrificiului Său pentru noi și în favoarea noastră.

Apropiindu-ne de concluzia gîndurilor noastre cu referire la această latură a naturii Fiului lui Dumnezeu și Fiul Omului să reținem cîteva gînduri ale servei Domnului: „Cînd El a rostit acel strigăt — „S-a sfîrșit”, Domnul Hristos știa că lupta fusese cîștigată. Ca un biruitor moral, El a înfipt stindardul Său pe înălțimi veșnice. Nu era oare bucurie atunci printre îngerii cerului?”

„Tot cerul a triumfat în biruința cîștigată de Mîntuitorul. Satan a fost înfrînt, și el era conștient de faptul că a pierdut supremația. Pentru îngerii, ca și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul „S-a sfîrșit” are o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi această mare lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Și ei și noi ne împărtășim de roadele biruinței Domnului Hristos”.

Despre îngerii care au păcătuit, citim: „Dragostea lui Dumnezeu pentru acești îngerii căzuți a fost cu siguranță aceeași ca și pentru noi. Căci Dumnezeu nu este pîrtinitor, și dragostea Lui nu este împărțită. Să nu uităm că El este același ieri, astăzi și întotdeauna! El este întru-chiparea dragostei; căci este dragostea materializată. El este dragoste. Și El nu și-a schimbat natura Sa pentru a ne mîntui. Ci natura Sa divină, în corpul naturii omenesti; a coborît în mijlocul păcatului pentru a demonstra și cîștiga pentru noi, dreptul și ascendența asupra păcatului”.

În cartea apocalipsei la cap. 12, ne este arătat că Cel care conducea oștile lui Dumnezeu în bătălia ce a avut loc în cer era însăși un înger: Arhanghelul Mihail. De atunci din clipa acelei confruntări, îngerii și ființele omenesti din alte lumi au urmărit și urmăresc cu interes desfășurarea acestei controversă de-a lungul timpului.

„El și-a înălțat Crucea între cer și pămînt, și a făcut-o obiectul atracției care se întinde în ambele sensuri, întinzînd și aducînd cu sine atît DREPTATE cît și MILA, peste abisul dintre cer și pămînt. Dreptatea S-a ridicat de pe tronul ei de slavă și împreună cu toate oștile cerului S-a apropiat de cruce. Aici,

(continuare în pag. 19)



La tribuna sesiunii: fr. R. H. Pierson cu soția, în momentul realegerii sale. Emblema acestei sesiuni, este un porumbel alb, stilizat cu aripi de foc, deasupra valurilor oceanului, pe un fond bleu reprezentând pământul. Concepția de către Heikko Jokinen, un artist al editurii noastre finlandeze, emblema reprezintă: 1) Pacea lui Dumnezeu în inimile creștinilor, 2) limbile de foc ale ploii tîrziu. Acestea ca o comparație cu limbile de foc ce au coborît asupra urmașilor Domnului Hristos, care, după moartea și învierea Sa, au rămas în Ierusalim pînă cînd Duhul Sfînt în ploaia timpurie a căzut peste ei în Ziua Cincizecimii. Valurile oceanului reprezintă desigur pe cei peste care va fi revărsat Duhul Sfînt prin ploaia tîrzie.

Între 7—19 iulie 1975, a avut loc la Viena—Austria, lucrările celei de a 52-a Sesiuni a Conferinței Generale A.Z.S., lucrări la care a participat și o delegație a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, condusă de fr. D. Popa, președintele Uniunii. Din delegație au mai făcut parte frații: M. Pârvan secretar al Uniunii, Alexe Constantin, pastor al Comunității A.Z.S. București Popa-Tatu, Conferința București și pastorul Deac Gligor, Comunitatea A.Z.S. Timișoara, Conferința Sibiu.

Termenul de „Conferința Generală” a fost folosit de primii adventiști pentru a denumi aproape orice întrînire cu un caracter mai general. Dar după anul 1863, dată la care a avut loc stabilirea organizației în biserica adventă, termenul a fost folosit în exclusivitate numai pentru a defini aceste sesiuni cu caracter mondial, la care iau parte delegați ai tuturor bisericilor adventiste din lumea întreagă.

Putem spune că Sesiunea Conferinței Generale constituie ocazia cînd cea mai înaltă instituție organizatorică a bisericii se întrînește pentru a exprima o gîndire colectivă și a plănui pentru bunul mers al bisericii. Într-un cuvînt, Sesiunea Conferinței Generale sintetizează organizația bisericii pe plan mondial.

Actuala formă organizatorică a bisericii advente a fost stabilită prin rugăciune, iluminare divină și ca urmare a studiilor teologice și

free discussion”, o discuție liberă între delegați. Cu această ocazie am fost salutați de către fr. R. H. Pierson, președintele Conferinței Generale și de soția dînsului, de fr. C. Powers, președintele în funcție al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa și de soția acestuia, cum și de alte persoane cunoscute. A fost ocazia cunoașterii multor altor persoane din lumea întreagă prezente cu această ocazie la Viena, pastori și conducători ai diferitelor biserici adventiste. Ne-am întrînit cu frați conducători ai bisericilor adventiste din Jugoslavia, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia. Întrînirea a prilejuit celor prezenți ocazia unei cunoașteri reciproce și a unei prime luări de contact.

Ca un preludeu al Sesiunii Conferinței Generale, de la 7—10 iulie 1975, a avut loc Convenția Pastorală. Cu această ocazie s-au tratat diverse probleme legate de viața și activitatea pastorului. Astfel: „Noi concepții în lucrarea de Evanghelizare” — „O solie, o misiune, o mișcare”. — S-au prezentat de asemenea studii de o mare importanță teologică și anume: „Lucrarea de ispășire a Domnului Hristos”, „Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în ceruri” — „Pastorul ca... Păstor”. „Și închinați-vă Celui ce a făcut...” „Pastorul ca educator” etc.

Cuvîntul de încheiere a lucrărilor Convenției Pastorale a fost rostit de către fr. R. H. Pierson

CEA DE A 52-A SESIUNE

organizatorice au început încă din primele zile ale existenței noastre bisericești.

Chiar din seara zilei de 7 iulie, deci în ziua în care am sosit la Viena, a avut loc prima întrînire a delegaților, de fapt „a

care a scos în relief importanța lucrării pastorului în biserica adventă.

Joi, 10 iulie 1975, la orele 19,15 s-a deschis cea de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale.

Prima Sesiune a Conferinței Generale a avut loc în anul 1863 la Battle Creek, Michigan S.U.A., ultima Sesiune avînd loc la Viena, în iulie 1975.

În ceea ce privește participarea delegaților noștri la aceste lucrări, amintim că între cele două războaie mondiale fr. P. P. Paulini a fost odată singur, apoi a fost odată împreună cu fr. St. Demetrescu. De asemenea fr. D. Florea a participat în 1936 la aceste lucrări. În 1970 la Atlantic City au fost prezenți frații: I. Tachici și C. Chiorăscu. De data aceasta însă o delegație de patru frați, a participat la lucrările acestei Sesiuni.

Ca o reflectare a situației existente în lumea contemporană, cum și a faptului că în adevăr biserica A.Z.S. este o biserică internațională, pentru prima dată în istoria denominațiunii advente, această întrînire a avut loc în afara granițelor S.U.A., la Viena.

În ședința de deschidere a luat cuvîntul fr. R. H. Pierson, președintele în funcție al Conferinței Generale, care a adresat tuturor un cuvînt de bun venit. Printre altele fr. Pierson spunea în cuvîntul său:

„Ne-am adunat aici în Viena în această seară pentru prima Sesiune a Conferinței Generale care se ține în afara Statelor Unite ale Americii. Este întru totul drept și potrivit ca să fim aici; am crescut sub binecuvîntarea Domnului, pînă ce am ajuns să trăim și să lucrăm în aproape toate țările de pe pămînt.

„Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, nu este o biserică Americăna. Ea este o biserică mondială. Cei care trăiesc și slujesc lui Dum-

nezeu în Noua Guinee, Suedia sau R. F. Germania, constituie o parte a acestei biserici, tot așa ca cei ce trăiesc și slujesc lui Dumnezeu în Detroit sau Los Angeles. Sîntem fericiți că sîntem aici în Europa, în acest mare continent... Dorese să-mi exprim bucuria cea mare de a avea cu noi în această seară aici, atît de mulți frați, reprezentanți ai Cultului nostru din țările socialiste. A fost privilegiul și plăcerea mea de a călători și vizita lucrarea noastră din aceste mari țări. Dumnezeu a binecuvîntat mult lucrarea Sa în țările socialiste. Sîntem bucuși să vă spunem bun venit aici în această seară. Vom fi binecuvîntați de căldura frățietății și a sfatului vostru".

Au mai rostit cite un scurt cuvînt de bun venit frații: C. L. Powers, președintele în funcție al Diviziunii Euro-Africa și O. Ubersax, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Austria.

În cadrul sesiunii au existat 7 comitete de lucru. Din partea delegației noastre fr. D. Popa a fost ales în Comitetul de Numiri, de fapt comitetul căruia i-a revenit cea mai importantă lucrare și fr. M. Părvan, care a lucrat în Comitetul de Planuri.

Chiar a doua zi a lucrărilor, Comitetul de Numiri propune Adunării Generale re alegerea fr. R. H. Pierson în funcția de președinte al Conferinței Generale pentru următorii 5 ani. Propunerea a fost votată de delegați în unanimitate.

În cadrul serviciului divin din sabatul de la 12 iulie 1975 după amiază, a avut loc defilarea steagurilor tuturor țărilor participante la această mare și frățească înțelnire.

Zilnic, în cadrul lucrărilor, sau seara, s-au prezentat rapoarte privind activitatea tuturor departamentelor și rapoarte ale activității celor zece Diviziuni. Lucrările acestei sesiuni au fost în atenția presei austriece și internaționale. Astfel cotidianul francez de mare circulație „Le Monde” din 19 iulie 1975 scrie despre această înțelnire, sub titlul: „La Viena, adventiștii se roagă pentru pace”.

Pe lângă multiplele lucrări, delegații prezenți la Sesiunea Conferinței Generale s-au ocupat și de problemele vieții contemporane, votînd declarația despre pace și bunăînvoire între oameni, din care redăm următoarele gînduri:

„Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, adunați la Viena, Austria, în zilele de 10—19 iulie 1975, în a 52-a Sesiune a Conferinței Generale, sîntem în totul conștienți de primejdii care amenință pacea și civilizația de pe planeta noastră și care amenință chiar și viața.

Ființa noastră este mișcată pînă în profunzimile ei de mizeria și suferința care chinuiește o parte așa de mare a familiei omenești, și de sărăcia care o jefuiește de atît de multe posibilități de care se bucură alții, și de lipsurile care o ține în neștiință și în degradare.

Sîntem îngrijorați de accelerarea înfricoșătoare a întrecerii internaționale în dotarea cu armament modern, de proliferarea armelor nucleare, bacteriologice... de risipa și de folosirea fără cîștig a resurselor materiale... cum și de nedescrisele suferințe pe care le pricinuiesc războaiele moderne.

Ne întristăm cu atît mult, cu cit înțelegem că tot acest rău își are cauza în egoismul oamenilor și națiunilor.

Ca oameni ai religiei și iubitori de pace sîntem de acord cu toate străduințele naționale pentru pace, și onorăm pe aceia care depun asemenea eforturi. Sîntem deosebit de recunoscători pentru eforturile stăruitoare și neobosite în rezolvarea conflictelor care, ușor ar putea degenera într-o conflagrație mondială. Sîntem încurajați de orice destindere semnificativă și pentru orice pas spre o mai apropiată colaborare și înțelegere între națiuni. Ne rugăm la Dumnezeu ca toate eforturile pentru pace să fie încununare cu succes, deoarece noi sîntem convinși că recurgerea la violență nu va putea aduce niciodată o pace durabilă, și că numai într-o atmosferă de pace, multe din suferințele lumii pot fi alinate.

Biserica noastră a stat cu statornicie de partea păcii în mijlocul tuturor națiunilor. Ea a stat de asemenea pentru drepturile oamenilor și dreptate pentru toți. Chiar de la începuturile ei, mai bine cu o sută de ani în urmă, ea s-a declarat în mod clar împotriva sclaviei nedrepte și imorale. Ea caută și acuma să arate iubire și interes pentru toți oamenii, în serviciile ei intens umanitare. Cu toate resursele pe care le are la îndemînă, ea caută să promoveze buna învoire și înțelegere, și depune eforturi constante ca să păstreze viața și să o îmbunătățească în ceea ce privește calitatea. Este dorința ei de a conlucra... la realizarea înțelegerii frățești între toate popoarele.

Aici în Viena, noi reafirmăm poziția noastră istorică de respect și de cinstire, datorate autorităților. Ne angajăm să sprijinim mereu binele, înțelegerea și prosperitatea lor, cu tot ceea ce stă în puterile noastre și este de acord cu credința și cu practica noastră.

Reafirmăm de asemenea credințioșia noastră față de Domnul nostru Isus Hristos. Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, noi credem că moartea Lui pentru noi, împacă pe om cu Dumnezeu, și pe om cu om. Noi reinnoim consacrația noastră pentru cauza păcii, și prin harul lui Dumnezeu, ne hotărîm din nou să păzim învățăturile Sale, care zic: „Să iubești pe Domnul. Dumnezeuul tău din toată inima ta... și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

La încheierea lucrărilor, delegații la cea de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale votează în unanimitate un apel către frățietatea adventă din lumea întreagă, din care redăm următoarele gînduri:

„Către poporul rămășiței, poporul lui Dumnezeu, pînă la marginile pămîntului, din partea delegațiilor voștri, adunați în istorica Viena, pentru a 52-a Sesiune a Conferinței Generale — salutări în Domnul!

Ne-am adunat ca să ne închinăm Dumnezeului nostru Creator.

A CONFERINȚEI GENERALE



Delegația Uniunii noastre împreună cu fr. R. H. Pierson și C. L. Powers.



Mesagerii bisericii noastre.

a cărui dragoste pentru noi nu s-a schimbat niciodată și ca să lăudăm pe Mielul lui Dumnezeu, care ne-a împăcat pe noi păcătoșii, cu iubitorul nostru Tată ceresc, prin singele Său, vărsat fără plată pe crucea de pe Golgota, și în rugăciune, pentru ca Duhul Sfânt să aducă prezența și puterea Tatălui și a Fiului în adâncurile inimilor și gândurilor din templele trupului Său.

Noi ne-am bucurat că, în ciuda tensiunii și a tulburărilor atât de mari din lume, crucea lui Hristos a atras sute de mii de suflete la părtășia cu solia îngerului al treilea, în cursul ultimilor cinci ani.

Odată cu închinarea și cu laudele noastre, au avut loc diferite studii ale lucrurilor adânci din Cuvîntul lui Dumnezeu. Rugăciuni de mărturisire și de mijlocire s-au auzit de asemenea... pentru că noi am dat greș într-o măsură atât de mare de a fi poporul lui Dumnezeu, așa cum a plănuit El ca să fim, și să încheiem lucrarea pe care El ne-a dat-o ca să o încheiem.

Pastorii din mijlocul nostru au înțeles într-un mod deosebit răspunderea și datoria lor pentru neîmplinirea lucrării-haruului-asupra bisericii, și s-au alăturat lui David în rugăciunea lui stăruitoare

pentru curățirea izvoarelor inimii. Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătațea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvîrșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decît zăpada. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfînt. Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!" (Ps. 51,1-3.7. 10-12).

Dragostea lui Dumnezeu care a conceput și a executat planul plin de har al mîntuirii — un plan prin care El avea să primească dreptatea Fiului Său ca dreptate a noastră, moartea Lui ca moarte a noastră, și să ne redea deplina înfiere în El, ne-a mișcat, și ne-a făcut să dorim și să ne rugăm pentru puterea și prezența recreatoare a Duhului Sfînt, în „ploaia timpurie a curățirii”, și a „ploii tîrzii” a puterii, pentru a descoperi pe Hristos în plinătatea Lui.

Ne-am bucurat de creșterea încrederii și a studierii solilor speciale date acestui popor prin darul profeției; dar sîntem triști de prăpastia dintre cunoștințele noastre și practica noastră, dintre cuvintele și faptele noastre. Ne dăm seama că numai o clară înțelegere a

dragostei veșnice a lui Dumnezeu pentru om și ura Lui veșnică pentru păcat văzută pe Golgota, pot sfărîma inimile noastre mîndre, și iubitoare de păcat. 1 Ioan 2,15.16. Efes. 4,25-32.

Noi am văzut că numai o clară înțelegere a iubirii veșnice a lui Dumnezeu, în lupta de moarte din Ghetsemani și în agonia triumfală de pe Golgota ne va conduce la întristare pentru păcatele noastre. Cînd iubirea topitoare a lui Dumnezeu este văzută mai clar, relele vor fi îndreptate, datoritiile vor fi restituite, iar mărturisirile noastre vor fi libere, vor fi din inimă, și vor fi categorice, fără scuze și fără justificări.

În ceea ce privește lucrările organizatorice în dreptul Diviziunii Euro-Africa, Adunarea Generală a votat ca președinte al Diviziunii pe fratele: Edvin Lüdeshcher, iar fr. J. Zurcher ca secretar al Diviziunii.

La încheierea acestei minunate întîlniri frățești, mă aflam în mijlocul delegațiilor fraților din Asia. Mai înainte de rostirea ultimei rugăciuni, toți cei prezenți și-au dat minile într-un solemn și frățesc legămint de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor, de a iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima... dar și pe aproapele lor ca pe ei înșiși; de a fi elemente pozitive în realizarea păcii și buneii învoiri între toți oamenii lumii. În adevăr, la Viena, adventiștii s-au rugat și au lucrat pentru pace.

D. Popa



Delegația țării noastre : G. Deac, D. Popa, M. Pârvan, C. Alexe

file de istorie

privind

Cum putem ști noi oare că ziua a șaptea (Sîmbăta) a săptămîinii de astăzi este originala zi a șaptea, sau Sabatul din timpurile Biblice ?

Nu de mult, într-o convorbire agreabilă cu o distinsă persoană a venit în discuție și întrebarea de mai sus și anume : Ce garanție avem că Sabatul zilei a Șaptea pe care-l serbăm noi astăzi ca zi de odihnă, în conformitate cu porunca a patra din Decalog, este aceeași zi de Sabat din timpurile Biblice ? Oare mutațiile efectuate pe parcursul timpului, schimbările calendarului în funcție astăzi, n-au afectat oare și schimbarea Sabatului de la adevărata zi de Sabat, pe o altă zi ? Serbăm sau nu serbăm noi adevăratul Sabat ? Măm dat seama că problema este foarte importantă și că nu se poate da un răspuns evaziv, ci aici, răspunsul trebuie să se axeze pe realitățile incontestabile ale istoriei.

De fapt există ideea îndeobște împărtășită, cum că au avut loc mai multe schimbări ale calendarului, de la Domnul Hristos și pînă în prezent. Dar acest fapt nu este adevărat de istorie și deci nu este adevărat. Putem spune că de la Domnul Hristos încoaie a avut loc o singură schimbare a calendarului. Această schimbare de la Calendarul Iulian, la Calendarul Gregorian care este în funcție și astăzi, nu a influențat cu nimic ordinea zilelor săptămîinii.

Calendarul Gregorian, cel observat astăzi, ne-a parvenit — vorbind despre originea principiilor lui — din Babilonia, Palestina și Roma. Vechiul calendar roman nu era bazat cu certitudine pe mișcarea corpurilor cerești. Rezultatul era o continuă mutație a anotimpurilor. În timpul împăratului Iulius Cezar, o reformă a calendarului era imperativă.

Se impunea ca o necesitate categorică. Iulius Cezar a adus la Roma pe astronomul și matematicianul Sosigenes din Alexandria spre a analiza calendarul roman și a recomanda deci schimbările ce se impuneau. Ca rezultat al acestor lucrări, în anul 46 înainte de Domnul Hristos, vechiul calendar roman a fost schimbat. Această schimbare n-a afectat nicidecum ordinea zilelor. Noul Calendar a fost numit Calendarul Iulian în onoarea împăratului Iulius Cezar. Luna iulie este de asemenea numită astfel în cinstea lui Iulius Cezar.

Cînd Cezar August urmă lui Iulius pe tronul Cezarilor, el a cerut ca o lună a anului să fie numită și după numele său. Astfel el a dat numele de „august” lunii ce pînă atunci era numită „SEXTILIS”. Dar mai era un lucru peste care orgoliosul Cezar August nu putea trece. Luna iulie, avea treizeci și una de zile și august nu. Ori, el se considera cel puțin tot atît de important ca și Iulius Cezar. Deci ceva trebuia făcut. Atunci se luă de la februarie o zi, lăsînd-o numai cu douăzeci și opt, și o adăugă la august, care avea și ea acum treizeci și una de zile. Nici această schimbare a lui Cezar August, nu a afectat ordinea zilelor săptămîinii, ele rămînînd aceleași.

Calendarul Iulian a rămas neschimbat timp de 1.600 de ani. Calendarul Iulian avea într-un an 365,25 zile solare. De fapt însă anul are 365,242195 zile. Această sensibilă diferențiere a făcut însă ca odată cu trecerea veacurilor să se adune și să constituie acum un impediment în calea unei corecte calculări a timpului. În anul 1582 d. Hr. această „sensibilă diferențiere” a crescut, însumînd 10 zile. Papa Grigore al XIII-lea, și-a propus să facă corec-

ția necesară. Astfel el a stabilit calendarul prezent, care poartă numele de Calendarul Gregorian, în onoarea papei Grigore al XIII-lea.

Cum a procedat ? El a omis zece zile după data de 4 octombrie 1582. Ceea ce trebuia să fie 5 octombrie, a devenit 15 octombrie. Diagrama de mai jos, ne va ajuta să înțelegem mai bine schimbarea efectuată. Se poate vedea mai bine că schimbarea în sine, n-a schimbat ordinea zilelor săptămîinii.

1582 — OCTOMBRIE 1582										
D.	L.	M.	M.	J.	V.	S.				
	1	2	3	4	15	16				
17	18	19	20	21	22	23				
24	25	26	27	28	29	30				
						31.				

Spania, Portugalia și Italia au adoptat imediat Calendarul Gregorian. Franța a așteptat pînă în decembrie a aceluiași an 1582 și l-a adoptat și ea, operînd această schimbare asupra zilei de 10 decembrie, datînd-o 20 decembrie 1582. Statele catolice ale Germaniei n-au adoptat calendarul gregorian pînă în anul 1700. Cam în același timp, Țările de Jos, Suedia și Danemarca, au adoptat și ele noul calendar.

Datorită faptului că nu toate țările Europei au adoptat Calendarul Gregorian în același timp, au fost situațiuni cînd există o diferență de zece zile între datele lumii dintr-o țară și o altă țară ce se găsea chiar lingă granițele ei. În ciuda acestor situațiuni, zilele săptămîinii au fost totdeauna aceleași. Deși de exemplu, Anglia n-a adoptat Calendarul Gregorian decît în 1752, iar la noi cu mult mai tîrziu, totuși cînd în Spania de exemplu (care a adoptat imediat noul calendar) era Sîmbătă, tot Sîmbătă era și la noi, cu deosebire că în Spania era de exemplu —

SCHIMBAREA CALENDARULUI

LIMBA	1	2	3	4	5	6	7
ENGLEZA	SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SATURDAY
LATINA	DIES SOLIS (Ziua Soarelui)	LUNAE (Ziua lunii)	MARTIS (Ziua lui MARTIE)	MERCURI (MERCUR)	JOVIS (JUPITER)	VENERIS (VENERA)	SATURNI (SATURN)
SPANIOLA	DOMINGO	LUNES	MARTES	MIERCURDES	JUEVES	VIERNES	SABADO
ITALIANA	DOMENICA	LUNEDI	MARTEDI	MERCOLEDI	GIOVEDI	VENERDI	SABATO
AFRICA CENTRALA	AHAD (UNA)	ETTENIN (DOUA)	ETTELET (TREI)	ARABA (PATRU)	XAMIS (CINCI)	EZUMMA (ADUNARE)	SAB (SABAT)
RUSA	VOSKRESENJE	PONEDJELNIK	VTORNIK	SEREDA	CETVERTOK	PJATNICA	SUBBOTA

Simbătă 20 mai, iar la noi era Simbătă 10 mai.

În Enciclopedia Britanică, la articolul, Calendar citim că : „Săptămîna este o perioadă de șapte zile, care nu are nici o legătură de vreun fel cu mișcările corpurilor cerești, fapt căruia se datorește o uniformitate inalterabilă... Săptămîna, ca unitate de timp, a fost folosită din timpuri imemorabile în aproape toate țările orientului”.

Astronomul Hinckley spune : „Calculînd eclipsele, se poate demonstra că nu s-a pierdut nici o porțiune de timp, că zilele creațiunii au fost șapte, împărțite în douăzeci și patru de ore fiecare”.

Profesorul Totten, de la Universitatea din Yale, ne spune că : „În ciuda tirgurilor noastre în problema calendarului, este categoric faptul că neamul omenesc n-a pierdut nici o dată această socotire a timpului de șapte zile, a zilelor săptămîinii, și în consecință, ziua de Sabat, ne-a venit pe parcursul timpului de la Adam, fără nici un fel de pierdere sau deviere...”

Poporul evreu vorbea despre zilele săptămîinii mai de grabă nume, tîndu-le, decît printr-un nume, așa cum le avem astăzi. „Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață. ACEASTA A FOST ZIUA ÎNTII”

(Gen. 1,5). Singura zi care avea un nume era ziua a șaptea care era numită, SABAT, sau ziua de odihnă. Ziua dinaintea Sabatului era destinată a fi zi de pregătire. În această zi se făceau pregătirile necesare, astfel încît Sabatul să poată fi o zi de odihnă pentru toată familia. Toate zilele erau numerotate și se făcea referință la ele în raport de Sabat. Astfel, prima zi era „prima zi pînă la Sabat”. A doua zi era „a doua zi pînă la Sabat, ș.a.m.d. Aceasta era de asemenea practica și printre Sirieni, Arabi etc.

Vechii Egipteni numeau zilele săptămîinii în onoarea soarelui, lunii și a altor cinci planete. Romanii au adoptat și ei acest sistem dînd nume zilelor săptămîinii.

În cel puțin 108 diferite limbi ale pămîntului nostru numele dat zilei a Șaptea, corespunde cu „Sabatul-Simbătă” de astăzi expresie ce înseamnă „odihnă-zi de odihnă”. Graficul de mai sus se va dovedi interesant în legătură cu această problemă.

Am prezentat mai sus date istorice acoperind perioada de la Domnul Hristos și pînă în zilele noastre. Istoria arată în mod clar schimbările operate în problema calendarului în decursul acestui timp, dar arată de asemenea clar că or-

dinea celor șapte zile ale săptămîinii, n-a fost niciodată schimbată.

Dacă ar fi fost vreo pierdere a timpului, sau o schimbare a lui care să afecteze ordinea zilelor săptămîinii dintre creațiune și timpul Domnului Hristos, cu certitudine că Domnul Isus ar fi făcut corectura ce se impunea. El știa care zi a săptămîinii este Sabatul, căci citim : „A venit în Nazaret, unde fusese crescut ; și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească”. Luca 4,16.

Chiar după moartea Sa, urmașii Domnului Isus... „s-au odihnit după Lege în ziua Sabatului” (Luca 23,56 u.p.). Să reținem faptul că ziua observată de urmașii Domnului Hristos a fost Sabatul zilei a șaptea a Decalogului. Aceasta ne duce înapoi la Cele Zece Porunci din Exodul cap. 20. Conform poruncii, care zi este Sabatul ? „Dar Ziua a șaptea este ziua... Domnului, Dumnezeului tău” (Ex. 20,10).

Păstrarea Sabatului Biblic ne duce iarăși la creațiune, cînd Dumnezeu a creat toate lucrurile „prin Isus Hristos” Ef. 3,9. Trei acte au determinat statutul divin al Sabatului : Dumnezeu „S-a odihnit în ziua a Șaptea”, „Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea”, și „Dumnezeu a sfințit-o”. (Gen. 2,1-3).

La începutul timpurilor, mai înainte de apariția ceasurilor, apusul soarelui marca încheierea unei zile și începutul celeilalte zile. Gen. 1,31 ne spune că o zi era cuprinsă în granițele unei seri și unei dimineți, sau partea întunecoasă sau noaptea, urmată de zorii zilei. În mod natural, Sabatul trebuia păzit de la apus de soare, la apus de soare, pentru că aceasta era partea de timp binecuvântată la origine de către Dumnezeu. Lev. 23,32 ne spune : „din seara zilei a noua până în seara următoare, să prăznuiți Sabatul” (Lev. 23,32).

Că Sabatul poruncii a patra era o perioadă de 24 de ore, reiese clar și din faptul că a fost păzit de către Domnul Isus, exemplul nostru, și de către urmașii Săi. Poporul evreu a păzit Sabatul Biblic original timp de patru mii de ani.

Domnul Isus a fost crucificat Vineri și a înviat Duminică. Noul Testament spune că Ziua dintre aceste două zile este „ziua Sabatului” în conformitate cu porunca Decalogului.

Vineri Simbătă Duminică
Luca 23,54 Luca 23,56 Luca 24,1-7

Tot așa, de sigur, cum Biblia ne învață că Domnul Isus a fost crucificat vineri și a înviat Duminică, tot așa de sigur ea ne învață că ziua ce se află între Vineri și Duminică, Ziua pe care noi o numim astăzi Simbătă, este ziua a șaptea a timpurilor Biblice, de la origine.

Numele pe care noi le folosim astăzi pentru zilele săptămânii au fost adăugate sau introduse după Domnul Hristos, de către Romani. În timpurile Biblice, o singură zi a săptămânii avea un nume și această zi era Sabatul zilei a șaptea, care însemnează „odihnă”. Pe lângă faptul că este o zi de odihnă, Sabatul a fost și este și o zi de adorare, sau închinare. „Șase zile să lucrați, dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă” (Lev. 23,3). Dicționarele definesc expresia de „adunare” ca fiind „un ansamblu de persoane”. Era obiceiul Domnului Isus de a fi laolaltă cu poporul pentru a se închina lui Dumnezeu în ziua de Sabat. „A venit în Nazaret, unde fusese crescut ; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat

în sinagogă. S-a sculat să citească”. Luca 4,16.

Desigur, creștinii se vor închina lui Dumnezeu în fiecare zi, dar Dumnezeu a pus de o parte o zi în care creștinii trebuie să se odihnească de lucrările lor, întilnindu-se împreună pentru a aduce închinare lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut această zi specială „sfântă” așezînd asupra ei binecuvîntarea sa. „Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o...” Gen. 2,3. Dumnezeu a numit ziua a șaptea : „Ziua Mea cea sfîntă”. Is. 58,13. Această zi deosebită de închinare este destinată a fi „Ziua Domnului”. Apoc. 1,10.

Dicționarul Webster, identifică Sabatul ca fiind „a șaptea zi a săptămînii... perioada de timp de Vineri seara și pînă Simbătă seara”. Duminica este cunoscută a fi „prima zi a săptămînii”. Duminica, denumirea primei zile a săptămînii, nu se găsește în Sf. Scriptură, așa că dacă trebuie să găsim o bază scripturistică pentru observarea duminicii, atunci trebuie să ne uităm după tot ceea ce găsim în legătură cu prima zi a săptămînii. Expresia de „prima zi a săptămînii” o găsim de opt ori în N. Testament. Vom examina pe scurt aceste texte.

— Primul text îl găsim în Mat. 18,1 : „La sfîrșitul zilei Sabatului, cînd începea să se lumineze în spre ziua dintîi a săptămînii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormîntul”. Aceste cuvinte au fost scrise după șase ani de la înălțare și cu toate acestea nu fac nici o mențiune în legătură cu schimbarea Sabatului. Sînt menționate două zile. Uneia îi este dat un titlu sacru „SABAT” iar cealaltă este denumită în mod obișnuit, „prima zi”.

Să reținem faptul că primele șase texte pe care le vom examina și în care este menționată „prima zi a săptămînii”, autorul face acest lucru numai pentru a arăta că Domnul Isus a înviat a treia zi după crucificarea Sa, așa cum a spus El. Deci pentru a demonstra împlinirea Cuvîntului rostit de Mîntuitorul : „Drept răspuns, Isus le-a zis : „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica”. Dar El le vorbea despre Templul trupului Său”. Ioan 2,19,21.

Lazăr și alții, au fost înviați din morți, dar Domnul Hristos a înviat chiar atunci cînd El a spus : „După trei zile”. Apostolii au apelat la acest element al timpului în legătură cu învierea Domnului, ca un argument că Hristosul era în adevăr Mesia. Matei, Marcu Luca și Ioan, fiecare în parte menționează timpul învierii Sale. Niciunul dintre acești scriitori, nu dă acestei zile un alt titlu, nu o numește Ziua Domnului, sau Sabat, ci simplu — Prima zi a săptămînii.

— Al doilea text îl găsim în Marcu 16, 1—2 : „După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să ungă trupul lui Isus”. Această relatare a fost scrisă la zece ani după înviere. Aici este clar arătat că Sabatul a trecut și că apoi în ziua întîia a săptămînii (după trecerea Sabatului) femeile s-au dus la mormînt.

— Al treilea text este în Marcu 16,9 : „Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintîi a săptămînii, S-a arătat mai întîi Mariei Magdalenei, din care scosese șapte draci”. Nu găsim nici aici vreo aluzie la schimbarea Sabatului.

— Textul al patrulea îl citim în Luca 24,1 : „În ziua întîi a săptămînii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormînt dis de dimineață, și au adus miresmele, pe care le pregătiseră”. Luca 24,1. Versetul precedent ne spune că acești, aceiași urmași ai Domnului Hristos, în ziua dinaintea primei zile



a săptămîinii „s-au odihnit, după Lege”. (Luca 23,56). Și Dr. Luca își scrie evanghelia sa cam la 30 de ani după învierea Domnului Isus.

— Textul al cincilea, este textul din Ioan 20,1 : „În ziua dintîi a săptămîinii, Maria Magdalena s-a dus dis de dimineață la mormînt, pe cînd era încă întuneric ; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormînt”. Aici avem o simplă repetare a ceea ce am citit din redările paralele ale aceuiași eveniment, rapoarte prezentate de către scriitorii celorlalte evanghelii.

— Ioan 20, 19 : „În seara aceleiași zile, cea dintîi a săptămîinii, pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii, erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor și le-a zis : „Pace vouă !” este cel de al șaselea text. Ucenicii nu erau adunați cu această ocazie pentru a sărbători învierea Domnului, ci pentru un motiv desul de prozaic „de teama iudeilor”, așa cum foarte clar și categoric ne relatează Ioan. Că aceasta nu era o adunare în cinstea învierii Domnului, mai este dovedită și de faptul că ucenicii nici nu au dat crezare știrilor cu privire la învierea Domnului, pînă cînd Domnul Isus n-a apărut în persoană la această întîlnire și pînă cînd ei nu l-au văzut cu proprii lor ochi. Cînd Maria Magdalena le-a spus că ea a văzut pe Domnul Cel înviat, ei „n-au crezut”. Marcu 16, 11. Cînd cei doi ucenici și-au dat raportul lor cum că ei au văzut pe Isus pe drumul spre Emaus, ne este raportat despre ucenici, că „nici pe ei nu i-au crezut” (Marcu 16, 12—13).

Cu privire la această întîlnire descrisă în Ioan 20, 19, evanghelis-

tul Marcu spune : „În sfîrșit, S-a arătat celor unsprezece, cînd ședeau la masă ; și i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat”. Marcu 16, 14. Ioan și-a scris evanghelia sa cam la 60 de ani după crucificarea Domnului. Aceasta ar fi fost o ocazie minunată pentru a menționa schimbarea zilei de odihnă, dacă ar fi fost o asemenea schimbare. Dar observăm că nu se spune nici un cuvînt despre aceasta.

— Textul al șaptelea îl găsim în Fapte 20, 7 : „În ziua dintîi a săptămîinii, eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții”. Să reținem faptul că conform metodei Biblice de socotire a timpului, ziua a șaptea, Sabatul s-a terminat odată cu apusul soarelui, ceea ce în limbaj obișnuit noi numim Sîmbătă seara. Cînd ziua a Șaptea s-a încheiat, logic, a urmat ziua întîia a săptămîinii. Cu alte cuvinte, seara, sau partea întunecoasă, a primei zile a săptămîinii va corespunde cu ceea ce numim noi acum Sîmbăta seara. Iar ceea ce numim astăzi duminică seara, corespunde cu a doua zi a săptămîinii, luni. Alte traduceri redau acest text astfel : „Sîmbătă noaptea, în adunarea noastră pentru frîngerea pîinii, Pavel, care trebuia să plece a doua zi, li s-a adresat (ucenicilor), și a continuat să vorbească pînă la miezul nopții”. Deci aceasta a fost o întîlnire de adio, de despărțire. N-a fost ținută duminică dimineața, ci sîmbătă noaptea, după ce ei au păzit Sabatul. Pavel îi părăsea a doua zi. Și după ce au închis Sabatul, Pavel și-a luat rămas bun de la ei, spunîndu-le și aranjînd probabil și alte lucruri pe care nu s-a simțit liber să le spună în ziua Sabatului.

Expresia „frîngerea pîinii” este folosită atît pentru obișnuita masă de fiecare zi, cît și pentru Sfînta Cină. În Fapte 2, 46 citim : „Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frîngeau pîinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă”. Fapte 2, 46.

Frîngerea pîinii, deci, nu face ca ziua respectivă să fie o zi sfîntă, căci dacă așa ar sta lucrurile, atunci fiecare zi ar fi sfîntă, pentru că în biserica apostolică frățietatea făcea acest lucru zilnic. Domnul

Hristos a frînt pîinea cu ucenicii Săi la Sfînta Cină și care a avut loc joi noaptea. Sf. Scriptură nu specifică cînd anume, și nici cît de des, trebuie să celebrăm serviciul Sfîntei Cine. Important este ca noi să facem acest lucru cu toată sinceritatea, avînd în mintea noastră că oricînd ori facem aceasta „vestim moartea Domnului, pînă va veni El”. 1 Cor. 11,26.

— Cel de al optulea text și ultimul este 1 Cor. 16, 2 : „În ziua dintîi a săptămîinii, fiecare din voi să pună de o parte acasă ce va putea, după cîștigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu”. Nu ni se spune nimic aici despre o întîlnire în prima zi a săptămîinii. Nici nu ni se spune despre daruri care se strîngeau atunci în acea adunare, ci despre cu totul altceva. „În ziua dintîi a săptămîinii fiecare dintre voi să pună de o parte acasă, ce va putea...” Alte traduceri, Moffat, de exemplu spune : „fiecare dintre voi să pună la o parte o sumă de bani din cîștigul său săptămînal, astfel încît să nu fie nevoie ca banii să fie strînși atunci cînd voi veni eu”.

Acesta era un dar deosebit oferit credincioșilor care se aflau la Ierusalim și îndurau necazuri mari. Cum păzitorii Sabatului din prima biserică creștină își continuau lucrul și afacerile lor pînă înainte de apusul soarelui, Vinerea — aveau probabil, numai timpul necesar să se pregătească pentru orele cele sacre ale Sabatului. Deci ei își făceau socotelile în prima zi a săptămîinii, și desigur aceasta era o ocazie potrivită și logică pentru ei, de a pune de o parte darurile lor. Acest text a fost scris la aproximativ douăzeci și opt de ani după învierea Domnului Isus și nu găsim nici o mențiune, despre o adunare (servicii divine) în ziua întîia a săptămîinii, și nici despre celebrarea Sfîntei Cine în această zi :

După examinarea celor opt texte de mai sus, care menționează prima zi a săptămîinii, găsim că de fapt Domnul Isus nu menționează nici odată prima zi a săptămîinii. Ucenicii o menționează numai ca fiind ziua ce urma după Sabat, cu sublinierea faptului că era a treia zi după crucificare. Biblia nu sugerează nicăieri în paginile ei obligativitatea păzirii primei zile a săptămîinii în cinstea învierii Domnu-



lui Isus. Botezul este actul memorial în amintirea învierii Domnului, așa cum citim în Sf. Scriptură: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”. Rom. 6, 4. Domnul Hristos dorește ca viața noastră schimbată să fie un monument de aducere aminte a învierii Sale. Este interesant că deși se argumentează că păzirea zilei întâia a săptămânii se face în onoarea învierii Domnului, este de fapt folosită pentru interese personale. Adesea se prezintă „păzirea zilei întâia a săptămânii” ca o scuză sau un argument, în a se demonstra pentru ce nu se observă Sabatul Biblic, Sabatul zilei a Șaptea. Dar să ne aducem aminte de cele ce spunea Mântuitorul: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?” (Mat. 15, 3).

N-am găsit nici un text care să susțină tradiția păzirii zilei întâia a săptămânii. Sf. Scriptură ne spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeu-lui tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”. Exod. 20, 8.10.

Noi trebuie să avem totdeauna un „Așa zice Domnul” un text al Scripturii pe baza căruia să ne fundamentăm convingerea noastră religioasă. Întorcându-ne către Cele Zece Porunci, vom găsi porunca clară și categorică a lui Dumnezeu de a păzi Ziua a Șaptea, Sabatul Zilei a Șaptea. Și în toată Biblia nu se face nici o mențiune cu referire la vreo schimbare, sau revocare a acestei porunci. Dacă totuși Dumnezeu ar fi operat o astfel de schimbare, cu siguranță că El ar fi arătat acest lucru în Sf. Scriptură. Pentru concluzii, să apelăm la apostolul Petru, Pavel, Iacob și Ioan.

— Apostolul Petru ne spune: „dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie”. 1 Petru 1, 25. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”. 1 Petru 2, 21.

— Pavel, marele apostol al neamurilor subliniază: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea?” „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Rom. 3, 31; 7, 12.

— Iacob spune: „Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii”. Iacob 2, 10—11.

— Iar Ioan, marele apostol al iubirii ne atrage atenția asupra faptului că: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. 1 Ioan 2, 3.4; 3, 4.

— Domnul Hristos personal spune: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța și pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor”. Mat. 5, 17.19. Și apoi adaugă: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Ioan 14, 15.

Iată deci, pentru că iubim pe Cel care Și-a dat viața pentru mântuirea noastră, care a trăit pentru a face pe alții fericiți, simbol al altruismului ce trebuie să ne caracterizeze, credincioși fiind alegem să păzim poruncile Sale, inclusiv aceea care spune: „Adu-ți aminte de ziua Simbetei ca s-o sfințești”. În propriile noastre puteri nu putem păzi prescripțiile legii divine. Dar spunem împreună cu marele Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filip 4, 13).

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!” Apoc. 22, 14.

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14, 12.

Cel care a lăsat Ziua a Șaptea ca o zi sfântă, ca o demonstrare a

puterii Sale creatoare și a făcut din aceasta semnul și sigiliul Său păstrat neschimbat de-a lungul veacu-



rilor, a păstrat neschimbată nu numai noțiunea de Sabat, ci și existența constantă — calendaristică — a ei, Sabatul de astăzi fiind cea de a șaptea zi a creațiunii originale.

Redacția

FIUL LUI DUMNEZEU FIUL OMULUI

(urmăre din pagina 11)

ca (Dreptatea) a văzut pe Cel ce era egal, deopotrivă cu Dumnezeu, purtând pedeapsa pentru toate nedreptățile și pentru păcat. Cu deplină satisfacție Dreptatea S-a plecat în adorare la piciorul Crucii spunind: „ESTE DESTUL!” Astfel dreptatea a fost împlinită.

„El a luat în brațele Sale lumea pe care Satan pretindea că o are în stăpânire, și a reșezat neamul omeneș în grația lui Dumnezeu. Și la încheierea glorioasă a lucrării Sale, cîntece de triumf au răsunat și ecoul lor a străbătut lumile nevăzute în păcat. Ingerii și Arhanghelii, Heruvimii și Serafimii, toți s-au unit cu cîntecul de biruință al cerului”.

În timp ce corpul însingurat al Domnului Isus era luat de pe cruce și așezat la odihnă într-un mormînt de împrumut, întreg cerul răsună în cîntece de slavă la adresa lui Dumnezeu, nu pentru faptul că Domnul Isus era mort, ci pentru ceea ce El a înfăptuit prin moartea Lui. Momentul acela nu era o zi de înfrîngere, ci ziua unei glorioase biruințe. În fața acestei minunate lucrări a harului și iubirii divine, fie ca inimile noastre să se umple de adevărul glorios al biruinței Mîntuitorului și de certitudinea faptului că și noi sîntem mai mult decît biruitori prin întruparea, lucrarea și moartea ispășitoare a Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

D. POPA

Isus speranța mîntuirii



„Domnul... mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pietrii, din fundul mocirlei; mi-a pus piciorul pe stîncă, și mi-a întărit pașii“.
Ps. 40, 1. 2.

Am auzit despre odiseea unui om prins în capcana unei dune de nisip mișcător. Întîmplarea a fost povestită foarte palpitant deoarece, prin tabloul descris, am putut vedea în imaginație, fața crispată și plină de groază a bietului om, care încerca să scape din situația cumplită în care căzuse și în care se afunda tot mai mult, cu fiecare mișcare disperată. Asemenea unei prăpăstii fără fund, se scufunda în ea, încet dar sigur.

Nu-mi aduc aminte de sfîrșitul întîmplării, dacă victima a fost sau nu înghițită de nisipul mișcător, sau s-a intervenit într-un fel ca să fie salvată, în ultimul moment...

Teologii și comentatorii Bibliei, creștinii în general, numesc o stare asemănătoare omului căzut în duna de nisip mișcător, dar pe plan spiritual, „căderea în păcat“. Biblia descrie această întîmplare într-o varietate de forme: narațiuni, parabole, cuvinte de înțelepciune, literatură, poezie sacră, istorie și profeție, folosite de scriitorii ei inspirați pentru a arăta consecința tragică a păcatului.

Apostolul Pavel o statornicește în cuvinte teologice ca acestea :

„Păcatul a intrat în lume printr-un singur om și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit...“ (Rom. 5,12). Din punctul de vedere al unui pastor, Ioan spunea : „Toată lumea zace în cel rău...“ (1 Ioan 5,19). Iar Psalmistul David, spunea în numele nostru, cînd scria :

„Mă afund în noroi, și nu mă pot ține; am căzut în prăpastie, și dau apele peste mine. Nu mai pot strigînd, mi se usucă gîtlejul, mi se topesc ochii... și dă-mi ajutorul Tău...“ (Ps. 69, 2. 3. 13).

Păcătosul, căzut în mlaștina păcatului, nu se poate salva singur, cu nici un chip. Situația aceasta nu este o figură de stil; ea este chiar realitatea. Din păcat, cel căzut, nu poate scăpa dacă nu-L ajută Dumnezeu.

Cel căzut în păcat are nevoie mai mult de ajutor, el știe că este păcătos dar are nevoie să i se ofere o cale de ieșire, o cale de scăpare.

Religia Domnului Isus Hristos, este în esență, o proclamație dată de Dumnezeu prin Isus Hristos cu privire la problema păcatului, și arată mijlocul, remediul, prin care păcătosul să poată ieși afară din mlaștina păcatului : o cale făurită de Însuși Dumnezeu, o strategie extraordinară, un plan uluitor de simplu, cu toate acestea, minunat în sine și desăvîrșit în urmările sale. Nici un lucru n-a fost lăsat la o parte, nici o energie din univers n-a rămas în rezervă. Toate cele din ceruri conlucrează pentru înlăturarea poluării păcatului. Astfel încît credinciosul mîntuit să poată spune :

„Am fost scos din groapa pietrii... Stau acum cu piciorul pe stîncă...“ (Ps. 40, 1-2). Și toată creațiunea să răspundă :... „A Celui Ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava, și stăpînirea în vecii vecilor...“ (Apoc. 5,13).

Salvarea este în primul rînd o problemă personală a fiecărui cre-

dincios. „Fiul Omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut...“ (Luca 19,10).

Cuvîntul lui Dumnezeu declară că ne găsim în stare de înstrăinare față de El. „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Rom. 3,23).

Ceea ce mulți visează, este salvarea prin ei înșiși. Ori, există o dispoziție naturală de a păcătui și a fi ostil față de cerințele lui Dumnezeu „Mintea firească este în vrăjmășie cu Dumnezeu“ (Rom. 8,7); o stare de îndepărtare și despărțire de Creator : „păcatele voastre au pus un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru“ (Is. 59,2). Toate aceste stări trebuie să fie schimbate din temelii. Mai mult chiar : pacientul trebuie să fie supus unui tratament serios, smuls din starea sa de păcat care avea în sine sămînța aducătoare de condamnare, prin Acela „care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“ (Iuda 24).

Evanghelia, vestea cea mare și bună a lui Dumnezeu, îl readuce pe păcătos la sursa de sfințire. Hristos face din fiecare credincios obiectul iubirii Sale, îl face conștient de starea sa nenorocită și îi oferă ajutorul Său. „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“ (Ioan 14,6). Acest proces este o cooperare distinctă : Tatăl, Fiul, Duhul Sfînt și Ingerii, sînt angajați într-un efort suprem pentru salvarea păcătosului — obiectul iubirii lui Isus — din

păcat la mîntuire, din întuneric la lumină, de la moarte la viață.

Dacă păcătosul nu se va opune apelor divine, va auzi vocea lui Dumnezeu și dacă va lua seama la chemare, situația lui va fi schimbată.

„Astfel credința vine în urma auzirii: iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Dumnezeu... Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tășuri: pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gîndurile inimii” (Rom. 10,17; Evr. 4,12).

Trebuie să reținem că Biblia este bilanțul unei lupte spirituale, care ajunge pînă în lumea cea veșnică: „pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sînt trecătoare, pe cînd cele ce nu se văd, sînt veșnice” (2 Cor. 4,18).

În această mare controversă a păcatului și a păcătosului nu există posibilitatea neutralității, sau a reținerii. Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit cu o misiune precisă de „a căuta, de a mîntui și de a distruge ce rămîne irecuperabil”. „Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,8).

Evangelia cheamă la o hotărîre. Va trece cel chemat de partea Aceluia care a venit să-l caute și să-l mîntuiască? Moise a spus pe vremuri: „Cine este de partea Domnului să pășească înainte” (Ex. 32,26). Este vorba de o înscrisoare voluntară. Hristos nu ne forțează să ne supunem Lui și de aceea o consacrare cu jumătate de inimă nu este acceptată. Victima prăbușită în păcat, trebuie să apuce cu putere funia salvării ce i se aruncă. Rezistența funiei nu este pusă în discuție; partea importantă este cît de puternic se va prinde mîna credinciosului în primejdie. El trebuie s-o apuce cu toate puterile sale.

Să reținem cum folosește Isus cuvîntul „totul” pentru a descrie predarea omului. „Omul care descoperă comoara în ogor „vinde totul” ca să-l cumpere (Mat. 13,44) „Negustorul care descoperă diamantul de mare preț, vinde totul” pentru a-l putea cumpăra (Mat. 13,47). „Tot așa oricine dintre voi care nu se leapădă de „tot ce are” nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14,33). Inspirația Spiritului Profetic spune: „Satana nu vrea ca cineva să vadă necesitatea unei consacrări depline față de Dumnezeu. Cînd sufletul nu izbutește să facă această consacrare, păcatul nu este părăsit; apetitul și pasiunile se luptă pentru a stăpîni, ispitele întunecă conștiința astfel încît convertirea adevărată nu mai

are loc... Întreaga noastră ființă trebuie să-i fie dată Lui, sau dacă nu, ajungem curînd să nu mai fim adevărați creștini”.

O mîntuire atît de mare, cu implicațiile ei veșnice, dezvăluită în intruparea Dumnezeirii, și consumată pe crucea de pe Golgota, poate fi răsplata numai a acelora care subscriu pe deplin la pretențiile lui Hristos, și pentru acest lucru El cere de la cel credincios „totul”.

Această predare de sine lui Dumnezeu oferă harul salvator al lui Isus Hristos și ocazia de transformare a vieții. Cînd ajungem să fim în totul ai Domnului, atunci și El este în totul de partea noastră. De la acest punct de legătură, voința credinciosului se supune voinței lui Dumnezeu, de unde primește „toată puterea, toată eficiența, și toată tăria necesară”. Aceasta este ceea ce unii teologi și comentatori biblici spun despre creștinism că este „relațional”. Cînd noi am stabilit această legătură, această relație cu Hristos, viața Lui se introduce vizibil în viața noastră. Cu cît mai strînsă este această legătură, cu atît mai grațioasă și eficientă este viața lui Hristos, care se dezvoltă în ființa noastră. Asta înseamnă totul, adică desprinderea noastră definitivă de păcat și atașamentul deplin față de Hristos. Este un proces neplăcut și dureros al morții față de păcat, o necesitate stringentă de pocăință față de Dumnezeu și continua creștere în credința mîntuitoare, care înseamnă ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, care ajută să transforme un păcătos într-un creștin veritabil, o persoană care aparține în totul lui Hristos.

Salvarea se obține prin har, prin credință.

Advenștii de Ziua a Șaptea susțin că mîntuirea se obține prin har, prin credință. Ceea ce au refuzat ei să învețe a fost ideea creștină că harul lui Dumnezeu ar fi ceva mis-

terios, o putere irezistibilă care salvează pe creștin chiar și împotriva voinței sale și în afară de colaborarea lui conștientă. Niciodată n-au vestit că Isus a venit să salveze pe păcătos doar din pedeapsa păcatului și nu din puterea stăpînirii sale. Toate afirmațiile Bibliei confirmă că Cel ce crede în Hristos, trebuie să fie conștient, să se supună, să aibă credință, încredere și să fiină strîns funia mîntuirii, care i-a fost aruncată, dar s-o fiină cu tărie. Toate acestea au fost experimentate de apostolii Domnului Hristos. Mărturiile lor sînt evidente și clare. Ei erau stăpîniți de o asigurare fermă: „...ceea ce am auzit și ceea ce am văzut cu ochii noștri: ... (1 Ioan 1,1). „Știu în Cine am crezut” (2 Tim. 1,12). Ei au umblat cu Isus în timpul călătoriilor Sale pe pămînt și au rămas într-o strînsă legătură cu El și după învierea Sa. Prezența lui Isus Cel înviat era foarte reală pentru ei. Fiecare lucru era schimbat acum în ei și realitatea aceasta dorea s-o împărtășească și altora. Cuvinte și simboluri erau luate din lumea înconjurătoare și folosite, în eforturile lor de a face și altora clar ceea ce ei văzuseră, auziseră, simțiseră și cunoscuseră prin experiența lor, că totul era adevărat.

Apostolul Pavel folosește în principal trei expresii în expunerea sa pentru a clarifica procesul salvării: răscumpărare, îndreptățire, și împăcare.

Răscumpărarea, sugerează eliberarea din starea de sclavie față de păcat. Îndreptățirea, este termenul juridic pe care îl folosește apostolul Pavel și înseamnă scuză, iertare. Împăcarea, introduce simțămîntul de relație sau dimensiunea personală. Dumnezeu și omul sînt aduși laolaltă, pornind de la El, care este forța activă care împacă





Lucrul acesta nu se face în baza unui proces automat. El începe atunci când persoana privește la Isus, cerind să fie mintuită; își mărturisește cu sinceritate păcatele și dovedește întristare prin mărturisire și îndreptare. Acesta poate fi numit un angajament pe care păcătosul trebuie să și-l respecte, întâi față de Dumnezeu și apoi față de aproapele său, cu care să rămână în raporturi normale. Prin aceasta el face un început constituind garanția că relațiile sale de salvare în Isus Hristos trebuie să fie menținute și continuate fără întrerupere.

„Datoria credinciosului, pentru a menține starea de îndreptățire, după ce a fost răscumpărat, este aceea de a dovedi o continuă ascultare, printr-o credință vie și activă, care lucrează prin iubire și purifică sufletul“. El ajunge la înțelegerea că în cazul când este îndreptățit de Hristos, a ajuns într-o nouă relație cu Legea lui Dumnezeu. Îndreptățitul știe acum că Legea celor Zece Porunci este măsura desăvârșită care îi depistează păcatul din el. Legea este detectorul păcatului. El știe că Legea este sfântă, dreaptă și bună. Pe de altă parte el vede harul lui Dumnezeu ca pe o metodă puternică și efectivă în atragerea păcătosului pierdut care acceptă pe Hristos ca Mintuitor și aducerea lui în armonie cu măsura divină.

John Wesley obișnuia să spună: „Am nevoie totdeauna de Lege ca să-mi amintească nevoia mea după Hristos“. O asemenea desăvârșire, o asemenea sfințire și o asemenea maturitate creștină este ființa, iar Legea lui Dumnezeu servește, în cea mai înaltă accepțiune, să păstreze pe urmașii lui Hristos de a nu fi mulțumiți cu jumătăți de măsură. Și mai presus de toate ajung la concepția cea reală că ei nu trăiesc viața lui Hristos prin meritele lor ci... „viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu (Gal. 2, 20).

Ucenicul Petru, n-a pășit pe luciul mării datorită unei puteri magice pe care a dezvoltat-o în timp. Lui i-a trebuit doar să privească în acel moment la Isus. Luându-și privirea de la El, furia și mărimea unui singur val i-a împiedicat viziunea Mintuitorului și a fost gata să se înnece. Întâmplarea aceasta i-a arătat cit de strins legat trebuie să rămână de Mintuitorul său. Trebuie să învățăm marele adevăr exprimat de inspirație: „În noi înșine, sin-

tem păcătoși, dar în Isus Hristos devenim îndreptățiți“.

Din prima noastră rugăciune silabisită noi nu simțem decât niște păcătoși salvați prin har dar care nu dispunem de îndreptățirea prin noi înșine. Să urmărim mai departe afirmația Spiritului Profetic: „Harul divin este necesar la început, și la fiecare treaptă de înaintare“.

Ca și diabeticul, care pe parcurs va fi totdeauna un diabetic, deși nu mai are simptome, dar care are nevoie totdeauna de insulină, tot așa și noi avem nevoie, în tot cursul vieții, de harul lui Dumnezeu, Apostolul Pavel mărturisea: „Sint cel dintii păcătos“, dar în același timp striga de bucurie: „Prin harul lui Hristos sint scos din rindul păcătoșilor“.

Și Ioan descrie lucrarea Evangheliei din timpul întreitii solii îngerești și vedea în viziune manifestarea harului salvator al lui Dumnezeu în caracterul și modul de viață al credincioșilor. El „păstrează poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus“ (Apoc. 14, 12). Ca și în primul secol al curăției Bisericii și azi Biserica trebuie să arate ca fiind laboratorul Său pentru a demonstra puterea Evangheliei Sale. Credincioșii bisericii Sale au o credință care lucrează prin iubire și care le purifică sufletul. Cunoștința lor despre mintuire, folosirea Duhului Sfânt ca sabie spirituală și platoșa credinței îi protejează de ispitirile diavolului. Cuvîntul lui Dumnezeu și mărturiile profesilor, care nu pot fi dezmințite, declară categoric că operația de salvare a păcătoșilor prin Isus Hristos va fi încununată de succes deplin. „Sint încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos“ (Fil. 1, 6).

Fiecare dintre noi poate privi viitorul îndreptățirii sale cu curaj. Funia de salvare, care a fost aruncată, este destul de solidă iar mina care ține această funie este puternică. Aceeași mină prețioasă, care a fost pironită în cuie pe crucea de de Golgota, ne conduce spre biruință, ne păzește de a cădea din nou în mocirla din care am fost scoși și pe măsură ce privim în credință la Isus mina Sa tare va prinde mina noastră tremurîndă, și în deplină încredere vom fi eliberați și așezați pe Stînca cea tare, pe Isus Hristos.

Pastor
Alexe Constantin

și nu ca Unul care se lasă să fie împăcat (2 Cor. 5, 18-19).

Dar să urmărim ideea acțiunii descrisă de acești termeni, în primul rînd experiența făcută de apostoli în această privință și analiza pe care ei au scos-o în evidență în scrierile lor ca rezultat al inspirației Duhului Sfînt.

Pentru apostoli salvarea era o acțiune vitală: „...Deci ce am văzut, și am auzit, aceea vă vestim și vouă ca și voi să aveți pîrtășie cu noi; și pîrtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriu aceste lucruri pentru că bucuria voastră să fie deplină“ (1 Ioan 1. 3-4). Astfel persoana salvată este: 1. eliberată de păcat; 2. achitată de datoriile ei și; 3. adusă într-o relație normală cu Dumnezeu său.

Pastorul a fost pus de o parte pentru o slujbă sfântă, el nu aparține sieși, ci este al Domnului. Nici timpul de care dispune nu-i aparține. Turma, biserica reclamă acest timp, și este chemat, revendicat zilnic spre ele.

Cum folosim timpul nostru? El este un capital, o comoară care se cade a fi bine valorificată, ca să aibe viața un conținut și un sens. Cît pierdem zilnic din această comoară, fără a putea recupera pierderea? Virgilius a scris despre „fuga ireparabilă a timpului“, iar Seneca observă că „o parte din timp ne este răpită, alta ne este sustrasă, alta se scurge. Dar cea mai urită pierdere este aceea datorită neglijenței“.

Se întâmplă ca credincioșii să ne rețină pentru problemele lor, scuzându-se: „ierțați-mă că v-am răpit timpul!“ Dar ce am fi făcut noi cu acel timp, dacă nu ni s-ar fi luat? Ar fi fost folosit cu maximă exigență, sau l-am fi pierdut fără valoare? Căci are dreptate Smiles, cînd declară că „nu orele sînt prețioase, ci MODUL în care sînt folosite“.

E.G.White vorbește despre timp ca despre un talant pe care l-am primit spre administrare. „Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare moment este proprietatea Sa ... Dintre toți talanții dați de El de nici unul nu ne cere o socoteală mai strictă, ca de timpul nostru“. În lumina acestui adevăr ar trebui să suferim de pierderea timpului. Valoarea pe care i-o atribuim, de fapt, exprimă raportul nostru față de valorile vieții, cum exprimă Dante, că „cel care știe mult, este cel mai trist de pierderea timpului.“

Folosirea judicioasă a timpului, organizarea rațională a muncii noastre este o dovadă de maturitate. „Cel care este capabil să irosească chiar numai o singură oră din viața lui, — scrie Charles Darwin — nu este destul de matur să înțeleagă valoarea vieții.“

Pastorul nu poate trăi fără un program de zi, fără ordine și plan. Munca sa îi va aduce satisfacții numai în cazul că va putea să-și planifice în timp toate îndatoririle lui care îl reclamă. Profesorul Simeon Mehedinți în frumoasa sa carte „Școala muncii“ face următoarea remarcă valoroasă: „Ceea ce caracterizează pe sălbaticii primitivi, este lipsa de program, de

programul de lucru al pastorului

„Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de supt ceruri își are ceasul lui“. Ecl. 3, 1.

rinduială și de continuitate în muncă. Cu cît e cineva mai civilizată, cu atît trăiește după un program mai sever: lucrează, mănîncă, doarme după ceasornic.“ Și am mai adăuga, cu cît cineva este mai conștient de valoarea timpului va fi mai exigent în a-și face „zile pline“ din toate zilele săptămîinii, ca timpul să nu se scurgă în DEFAVOAREA, ci în FAVOAREA sa. Românul are o splendidă metaforă cînd zice despre omul inactiv, sau leneș că „omoaară vremea“. În acest fel înțelepciunea românului l-a devansat, cu mult pe celebrul Claude Bernard, care scria: „Cîți oameni caută să omoare timpul? E un asasinat ca oricare altul, dar se deprind cu el; primul pas e mai greu...“

Pentru ca să nu ne omorîm timpul, trebuie să avem un program de zi bine definit, în care să ne includem toate îndatoririle noastre, nelăsînd „tîmpi morși“ în activitatea noastră. Să încercăm să abordăm mai întîi diferitele nevoi și domenii, care revendică un loc în programul nostru de zi. Recunoscînd aceste nevoi, ne va fi mai ușor să ne repartizăm timpul pentru cele mai importante activități, urmărind scopul de a nu avea ore nefructificate și a nu lăsa nimic nefăcut dintre nevoile cele mai urgente.

În primul rînd trebuie să vorbim de nevoile spirituale ale pastorului. Programul lui trebuie să prevadă zilnic un timp cînd să se ocupe de propriul său suflet. Îl paște primejdia ca în timp ce se ocupă de mintuirea altora, să-și neglijeze propria sa mintuire, ajungînd la trista concluzie a păzitorului de vii din Cîntarea Cîntărilor: „M-au pus păzi-

toare la vii, dar via frumuseții mele n-am păzit-o“. (Cap. 1,6).

A fost meritul lui John Wesley de a introduce practica „orei liniștite“ în colegiul care îi poartă numele. În fiecare dimineață cînd suna clopotul, pentru o oră înceta orice activitate, mișcare sau zgomot pe tot cuprinsul colegiului. Toți vorbesc cu Creatorul, se ocupă de propriul lor suflet. Această preocupare zilnică ar trebui să nu lipsească din programul nostru zilnic. Elena G. White sfătuiește pe Slujitorii Evangheliei: „Păstrați cu zel timpul rugăciunii, al studiului biblic și al cercetării de sine. Rezervați-vă o parte din zi pentru cercetarea Scripturii și pentru comunicarea cu Dumnezeu, și atunci veți căștiga putere spirituală și veți crește în harul lui Dumnezeu.“

Henry Drummond pune accent pe comunicarea cu Dumnezeu, cînd afirmă: „Cinci minute petrecute în tovărășia lui Hristos în fiecare dimineață și chiar două minute petrecute față în față și inimă lingă inimă cu El, vor schimba umblarea noastră în tot decursul zilei, și orice cuget și simțire va fi deosebită și vă va da destoinicia de a face pentru cauza Sa lucruri pe care nu le-ați fi făcut pentru cauza voastră, sau pentru interesul altuia.“

Cea mai mare parte a zilei pastorul este ocupat cu rezolvarea problemelor turmei. Ar trebui să fină un echilibru sănătos între studiu, vizite, lucrări de birou și rezolvarea problemelor oficiale, ca nici una din ele să nu înghită pe celelalte, cum spunea Mintuitorul: „Pe aceea să le faceți, pe acelea să nu le lăsați nefăcute.“ Mat. 23,23 u.p. Dacă pastorul se va obișnui ca sea-

ra să-și facă un plan pentru rezolvarea problemelor zilei următoare, îi va fi mai ușor să-și valorifice timpul, cu condiția de a ține un caiet de evidență cu promisiunile sale și problemele care trebuiesc urgent rezolvate. Ar mai fi de adăugat nevoia de a persevera în împlinirea îndatoririlor incluse în plan, nelăsându-se ușor abătut de la planul inițial.

Pastorul are și familie, deci timpul lui va fi revendicat și de soția și copiii săi. Va trebui să-și sfătuiască, să le ajute în studiile lor, să facă unele munci gospodărești. Postura sa de tată și soț nu trebuie subestimată, nici supraestimată. Ajutorul lui este binevenit în casă, dar tovarășa lui de viață să nu uite că soțul nu are „timp liber“. Pot exista excepții, când el, datorită lipsei soției, sau a îmbolnăvirii ei, va trebui să vadă și de treburile casei. Dar aceasta nu poate fi o regulă. Spurgeon scria despre apostoli că „ei au fost pescari: sau pescuiau, sau își dregeau mrejele. Pastorul sau să predice, sau să studieze.“

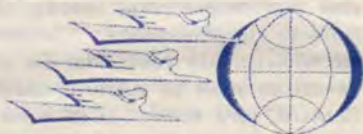
Nevoile intelectuale personale ale pastorului nu pot fi nici ele neglijate, și trebuie să capete un loc hotărât în programul de zi al lui. Este nevoie ca pastorul să aibe o cultură temeinică, ceea ce necesită să dedice studiului și lecturii o parte din orele zilei. A studia ore în șir cu o maximă concentrare nu este lucru ușor. Dar prin exercițiu ne putem deprinde să găsim chiar, plăcere în efortul intelectual. E. G. White îi sfătuește pe slujitorii Evangheliei: „La orice studiu te lovești de greutăți; dar nu renunța la el niciodată... Dumnezeu nu poate folosi în cauza Sa oameni trîndavi... Lenea este un semn al degenerării... Mulți nu ating o treaptă mai înaltă nici la amvon, nici în viață, din cauza nehotărării și a dormitării lor, cu care s-au deprins din copilărie... Cîte ore luminoase nu se pierd dimineața în pat!... Ce risipă mare a timpului se face într-un an, dacă se pierde zilnic măcar o singură oră!“

Tot de sfera nevoilor intelectuale aparține informația. Un pastor trebuie să fie bine informat. Ajutoarele prețioase are în emisiunile de radio și televiziune. Dar nu este indicat să-și regleze aparatul la maximum

de volum și să-l lase nedeconectat toată ziua, indiferent că-l ascultă, sau nu. El să studieze programul săptămînal și să-și aleagă acele emisiuni pe care le consideră utile pentru informarea sa. Presa zilnică îl ajută să-și fină privirea pe „pulsul vremii“, iar revistele îl ajută să-și împrăpăteze materialul ilustrativ al predicilor lui. Muzica, artele frumoase, poezia îi vor lărgi orizontul intelectual și-l vor face mai receptiv la înțelegerea a tot ceea ce este adevărat, nobil și frumos.

Cînd trecem în revistă domeniile care vizează programul zilnic al pastorului, să nu uităm și de nevoile lui fizice, de sănătatea sa. „Mens sana in corpore sano“ — spuneau vechii latini. Este un adevăr confirmat și de revelația biblică. Pastorul să nu uite că este dator să-și conserve sănătatea. Conform unei statistici, bolile de cord au devenit plaga societății moderne, datorită vieții sedentare, lipsei de mișcare.

Profesorul dr. Hans Selye afirmă că este pe cale să rezolve prevenirea atacurilor de cord pe cale chimică, prin administrarea amiloridei, care menține nivelul necesar



al potasiului din corp. Intrebat fiind, ce părere are despre mișcare — sedentarismul, realmente, este o boală a civilizației? — prof. Selye a răspuns: „Mișcarea regulată este cea mai bună cale pentru preîntîmpinarea atacurilor de cord.

Actul mișcării se exprimă, de altfel în termeni chimici, prin menținerea nivelului normal al potasiului, despre care vă pomeneam.“ Se spune că organismul nostru are nevoie ca zilnic să parcurgem CONȘTIENT circa 8-10 km. pe jos. Drumetia (turismul), munca în grădină, mișcarea în aer liber ar trebui incluse în programul nostru, și aceste ore să nu le considerăm ca o pierdere a timpului, deoarece contribuie la conservarea sănătății noastre. Dedicînd zilnic o oră mișcării, vigoarea dobîndită prin aceasta ne va recompensa în mod generos pentru timpul aparent „pierdut“.

Și acum să tratăm practic problema programului zilnic, care ar tre-

bui să corespundă tuturor nevoilor noastre. În acest program ar trebui stabilit timpul deșteptării și al culcării, orelor de masă, timpul meditației, al studiului, al lecturii, timpul odihnei sau al recreerii, timpul activităților impuse de împrejurări, timpul altarului familial, al vizitelor, etc. Pe lângă un program general, nedetaliat, ca un cadru general de viață, — pentru fiecare zi ar trebui făcut un program amănunțit, în funcție de ceea ce trebuie îndeplinit din caietul nostru de necesități.

Putem învăța foarte mult din programul marilor bărbați ai istoriei civilizației.

Astfel am putea să ne fixăm și noi un program general de viață, pe care apoi îl completăm zilnic cu cerințele ocazionale ale zilei. Organismul are nevoie de unele repere bine stabilite, cum ar fi somnul, masa, pentru formarea reflexelor condiționate și pentru echilibrarea sistemului nervos. Bineînțeles, a trăi ordonat, a mânca, a lucra, a dormi după ceasornic cere un om înțelegător, o voință care nu cunoaște compromisul. La început impunerea unui program sever va fi o corvoadă, dar obișnuința va genera și satisfacții, mai ales dacă vom vedea roadele ei binecuvîntate.

De obicei toată lumea se plînge de lipsa timpului. Mai puțin aceia care-și organizează viața. „Cei care își întrebunțează rău timpul — spune La Bruyère — sint cei dinții care se plîng de scurttimea lui“.

Natural că deplasările, unele cereri urgente, care nu suferă amînare, vor modifica uneori programul nostru general, și în acest caz să nu facem tragedie din aceasta, să nu ne pierdem bucuria, pofta de viață și de activitate. Un plan bine chibzuit este un mijloc ajutător în a face zilele noastre mai roditoare, dar să nu devină un scop în sine. Dacă vom reuși să ne organizăm viața mai bine, ne vom obișnui ca printr-o planificare variată și rațională să susținem o activitate continuă și rodnică, fără a simți efortul.

Ar fi indicat să purtăm permanent în servieta noastră un bloc notes pentru evidența îndatoririlor noastre. Este penibil să faci o promisiune, și la proxima întîlnire cu persoana respectivă să te bîlbîi și să recunoști cînstit că ai uitat de promisiunea făcută. Dar este și mai

penibil, chiar condamnat să inventezi ad-hoc o minciună ca să scapi cu fața... „curată“. Un om de caracter nu se poate preta la așa ceva. Pentru preîntâmpinarea acestor situații neplăcute, înscrierea tuturor obligațiilor noastre între problemele care trebuiesc rezolvate urgent, pare să fie cea mai sigură soluție. Acel caiet de evidență ar putea fi împărțit în două capitole: 1. evidența cronologică a chemărilor, a problemelor și a promisiunilor; 2. programul zilnic detaliat, cu fixarea precisă a sarcinilor ce trebuiesc rezolvate în ziua respectivă. O asemenea evidență ne va ajuta ca nimic important să nu ne scape din vedere, dar va fi și o oglindă fidelă a vieții și a activității noastre, reflectând atât virtuțile, cât și (mai ales) deficiențele noastre. Ori, să recunoaștem deschis, pentru un om care și-a propus ca ideal desăvârșirea, acest amănunt nu este de mică importanță.

Despre Albert Schweitzer spun biografului lui că a avut o putere de muncă ieșită din comun. Zilnic a lucrat 16-18 ore, chiar și în cel de al nouălea deceniu al vieții lui. A avut o sferă de activitate foarte variată: ca medic a tratat circa 140 mii de bolnavi; ca filozof a scris câteva volume despre filozofia culturii și despre etica respectului față de viață; a publicat lucrări științifice de medicină, farmacologie, teologie, construcția de orgi și a scris cea mai completă monografie a lui I.S.Bach, muzicianul-poet; a elaborat studii sociologice despre Africa și africani, și câteva lucrări despre viitorul omenirii și despre apărarea păcii; ca organist celebru a cutreierat metropolele Europei, dând concerte de orgă și făcând înregistrări; ca pastor a predicat timp de 52 de ani; pe lângă toate acestea în cea mai neagră junglă africană, pe malul Ogowe, a clădit un important centru spitalicesc, poate unic în felul lui, prin eforturile sale proprii.

Cum a fost posibil acest „volum“ uriaș de activitate? Există doar un singur răspuns: printr-o planificare judicioasă a sarcinilor și prin valorificarea la maximum al timpului. Se „odihnea“ schimbându-și indeletnicirea.

Joseph, un infirmier băstinaș veșnic pus pe șotii, obișnuia să glumească cu ziaristii care seseau la Lambarène, spunându-le cu un ac-

cent grav: „De când Marele Doctor s-a instalat la noi, a readus sclavagismul în Africa... (Aici urma o pauză lungă, tacticoasă). Căci, se cade să știți, că Doctorul este sclavul muncii, iar săracul Joseph este sclavul... Doctorului“.

La vârsta de optzeci de ani, Albert Schweitzer povestea regizoarei Erica Anderson: „Știi, eu din fire sint leneș. De aceea trebuie să lucrez atât de îngrijit și asiduu. Totuși toți își închipuie că este în natura mea dragostea și nevoia de activitate“.

Lucrind la veșnicele construcții ale spitalului, s-a retras cu muncitorii să se odihnească puțin la umbră. El și-a scos bloc-notesul și și făcea însemnările obișnuite.

— Ce tot scrieți chiar și în timpul pauzei? — l-a întrebat un băstinaș.

— Fac planul de lucru pentru ziua următoare, — fu răspunsul simplu al doctorului.

Cit de mult am putea realiza și noi dacă voluntar ne-am impune o disciplină riguroasă în activitatea noastră! Trăirea unei vieți ordonate cere multă luptă și multă voință. Să nu ne dăm bătăuți dacă la început întâmpinăm greutăți, sau dacă constatăm că o parte din program a rămas doar pe hîrtie. Realizarea idealului propus va fi posibil numai dacă vom cere de la noi înșine o punctualitate necruțătoare și o statornicie încăpăținată.

Carlyle spunea că „nimeni nu poate aștepta să se distingă în mod deosebit într-o ramură oarecare, numai dacă va fi atent la acest adevăr: „Sau vei învinge, sau vei muri!“ Iată ce înseamnă perseverența! Când Martin Luther a hotărît să traducă Biblia, și-a propus de-vinga pictorului Apelles: „Nulla dies sine linea“. Nici o zi fără o trăsătură de condei. Numai așa a putut termina această uriașă lucrare.

Să înfățișăm Domnului în rugăciune planurile noastre zilnice, ca să primim ajutor divin pentru îndeplinirea lor, și să putem din timp elimina orice balast ce ar încălca fără rost zilele noastre și ne-ar împiedica să le facem pe cele utile. Marele poet francez, Charles Baudelaire obișnuia să includă în rugăciunea sa: „Doamne, dă-mi putere să-mi îndeplinesc zilnic îndatoririle mele, ca să devin un erou și un sfințit“. Este chiar scopul pe care trebuie să-l urmărească un copil al lui Dumnezeu, îndeosebi pastorul.

Să nu aminăm ușuratic niciodată îndeplinirea obligațiilor noastre de pe o zi pe alta. Un mare jurist englez, Choate spunea: „Nu pot să-mi închipui o mai mare nebunie, decît — să fi avut cîmul orice carieră, poate chiar cea de poet — și să aștepte după inspirație, ocazia întâmplătoare, sau minuni, ca razele lunii să se transforme în arginți. Aceasta e înțelepciunea netrebnicului, adăpostul lașilor și scuza celui ușuratic“. Să urmărim principiul: ce putem face astăzi să nu lăsăm pe mâine.

Reușita zilei în mare măsură depinde de organizarea orelor de dimineață. „Stăpînul meu în fiecare dimineață pierde o oră, pe care nu o mai găsește toată ziua“ — spunea un servitor despre stăpînul său care-și petrecea orele de dimineață în pat. Împăratul Titus fu un om al ordinii. În fiecare seară arunca o privire asupra realizărilor zilei. În caz că nu reușea să-și îndeplinească toate îndatoririle prevăzute pentru ziua respectivă, scria în jurnalul său: „Diam perdidit“. Zi pierdută.

Dea Domnul să nu avem zile pierdute ci să le punem pe fiecare pe masa schimbătorului, dînd socoteală Domnului despre folosirea lor. Să folosim fiecare zi ca și cum nu am mai dispune de altele. Din minute economisite să ne făurim ore, din ore, zile, din zile ani, din ani o viață „plină“, consacrată nobilei cauze pentru care ne-am dedicat, ca în ziua mare a deconturilor să nu ne fie rușine de durata petrecută în limita celor două coordonate cardinale ale vieții, timpul și spațiul, între care se desfășoară existența noastră. De aceea să ne imaginăm în fiecare zi că dispunem doar de ziua de azi, iar mâine ar putea să fie prea firziu.

Cineva a remarcat: „Ziua de mîine este ziua nesocotitului ca să găsească înțelepciune, a pungașului ca să devină cinstit, a zăbarnicului ca să ia o hotărîre, ziua leneșului să lucreze, și a păcătoșului să se convertească“. Noi să lucrăm cît timp este zi. Va veni noaptea cînd nu vom mai putea lucra. Moartea sau veșnicia va pune punct frazei vieții noastre, și va urma răsplata în raport cu credincioșia manifestată la lucrurile noastre de veghe.

Pastor,
V. Moldovan

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București, str. Labirint nr. 116, sect. 4 ; Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa